

MAGYAR NŐK LAPJA

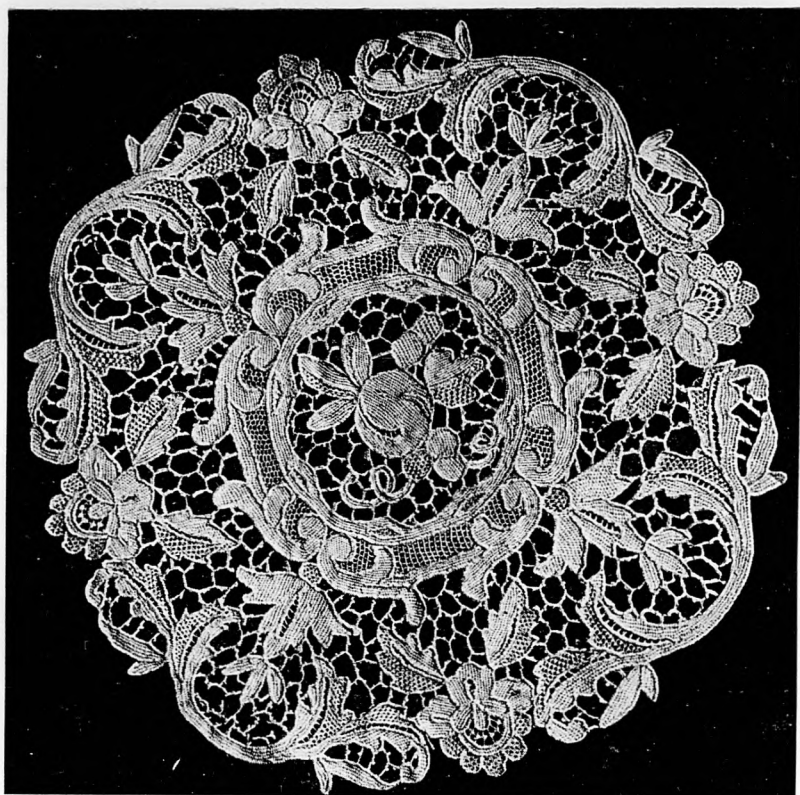
III. ÉVFOLYAM 8. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

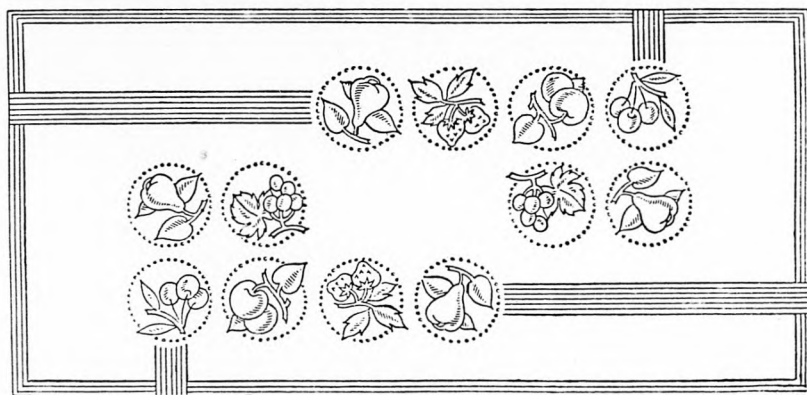
BUDAPEST, 1941 MÁRC. 10

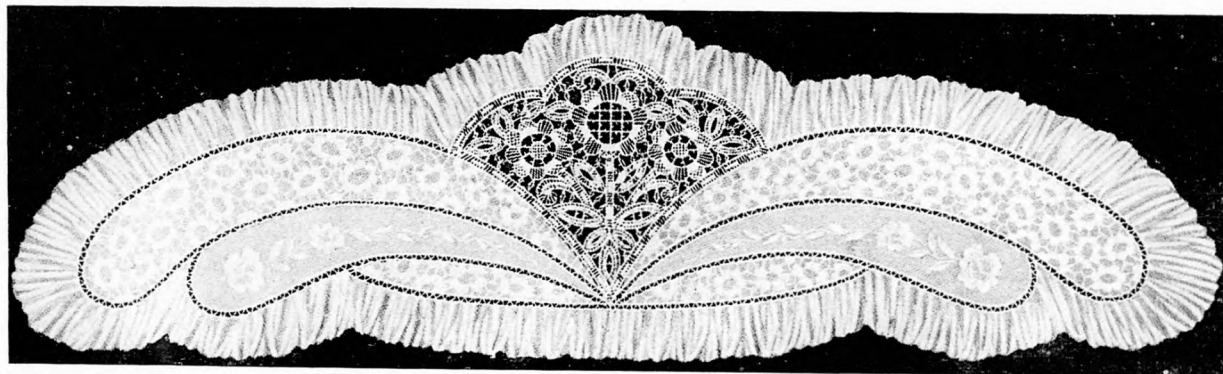
A BUDAI KIRÁLYI VÁRPALOTA

Riseliő motív, 50 × 50 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva, P 2.50

Tálca-terítő, 40 × 60 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva P 1.80. Hímzéséhez színes muliné motringja 16 fillér. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltban.

Díszágypárna. Csipkeszövet és tüll hímzéssel készül. Közepén varrott csipkemotív. A teljes hozzávaló anyag, ú. m.: csipkeszövet, előrajzolt tüll-részek, hímzőanyag, fodorhoz szükséges tüll és a varrott csipkéhez szükséges szalagok, P 20.—. Teljesen készen, tollal töltve P 45.—. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz. Tel.: 22-86-09

Tavaszi kosztüm, rátétes díszítéssel

A MUL Kézimunkaboltja Budapest, VI., Teréz-körút 6 szeretettel várja e lap kedves előfizetőit. Külön nagy gyermekjátékosztály

MAGYAR NŐK LAPJA

III. EVFOLYAM 8. SZÁM

BUDAPEST, 1941 MÁRC. 10

SZÉPIRODALMI, TARSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 13—73—42
FIÓKKIADÓHIVATAL: KOLOZSVAR, MÁTYÁS KIRÁLY-TÉR 13

PAPP JENŐ

A VIDÉK HANGJA

A márciusi eszmék itt születtek Budapesten, esőben, forradalomban, az első szabad nyomdában, bent a Pilvaxban s néhány fiatalember lángoló lelkében. Itt kiáltotta el Petőfi a Talpra magyart!... Innen indultak el Kossuth zászlai, lobogói és Görgei honvédei. A múzeum lépcsője még megvan, a Pilvax is áll és látogatói egy zálogházi fiókkal szemben ma kapucinert szürsölgetnek. S valahányszor ránk köszönt Március ldu-sa, mindannyiszor megtelnek az utcák fiatalsággal, a pódiumokon harsognak a szónokok, a házakon lengnek a zászlók. Elhitejtük magunkkal, hogy fényesen ünnepünk s a márciusi zendülés lelke jár fölöttünk.

De ha arra gondolunk, hogy Budapestről előbb-utóbb minden eszme és minden szent hevület elkerül a vidékre is, akkor izgatottan és forrón fülelni kezdünk azokra a hangokra, amelyek ilyenkor a falvakból és vidéki színházakból törnek fel, a feldíszített tornatermekből, iskolák pad-soraiból, templomi orgonákból és a hívő lelkek százezreiből, akik az eszményt még mindig tisztán és szűzen őrzik. A fővárosból elköltöző ideálok falun élnek tovább, sugárzóan és glóriában. Budapest áttelteti őket a gyakorlati életbe, használja őket, valamennyit alkalmazza az egész vonalon és él velük. Vidéken álmok ébrednek nyomukban, a szabadságnak szárnyai vannak, az egyenlőség nagy vonzerővel hat, a testvériség kitáruló karokba talál. A függetlenség kivívásában ernyedetlenek. Vidéken az eszmények az em-

berek és a társadalom feje fölött ragyognak, mint a csillagok, mert a felszabadulás itt sokkal nehezebb és elérhetetlenebb. Falun több gond nyomja a lelkeket, nagyobb a terhek súlya, a határok közé bezárja a szellemet és az embert a sár, az árvíz, a jég, a fagy. Olyan hatalmas robbanás, mint aminő a magyar március volt, csak az égre veti fel itt a maga fényét, — lent a földön keveset tud változtatni. Szavakban, szép versekben, a szónoklatok lendületén próbálnak közelébe kerülni a márciusi ideáloknak, amelyek ilyenkor ragyogással öntik el a vidéki mennyboltot. Falun a gyerekek kórusában igazi szív sír fel, a tanítónő ünnepi beszédében a mondatok mögül a rajongók hófehér hite száll az eszmék felé. A Himnusz hömpölyög. A völgyben kitűzött háromszínű lobogó óratban indítja meg maga felé a népet. A hegyeken az örömtűz máglyájára a fahasábok mellé igazi lelkesedést is dobnak, hamvasat és hártartalant, amely életre-halálra kész a szívekbe ültetett érzésekért. Gondoljunk csak arra, hogy milyen erővel indulnak meg a lelkek az idén a Székelyföldön, ahol annyi év után először csattognak fel Petőfi rímei, hogy «Rabok tovább nem leszünk!...» Azért, ha meg akarjuk fürdetni fakuló lelkünket: ünnepelni márciusban menjünk el vidékre. Alljunk be névtelenül a tömegbe, amely a Hősök Emlékműve körül sereglük össze, levett kalappal és adjuk át magunkat annak a szent varázsnak, amely az

emberek gondolataival ilyenkor az egeket járja. Uljünk be szerényen egy öreg templom szüette padjaiba és hallgassuk végig a pap prédikációját, amint kiapadhatatlan hittel emeli fel elcsigázott nyáját az örök és halhatatlan gondolatok világába. Elpuszítthatatlan erő sugárzik felénk a naív növendékek karénekből, egy kipirultan elszavalt ódából, a szabadságharc félisteneiről szóló megemlékezésekből, amelyeket «Nemzetünk Nagyjai»-nak aranylapjaiból merít az elragadtatott előadó. Vidéken megtanulunk újra hinni a nagyszerű eszmében, amelyet pesti környezetünkben mindennapi igába fogtak. Vidéken egy ünnepség zenekari nyitánya feltépi bennünk az eltemetett ifjút, aki megint meghallja a nagysallói ütközet dobpergését, fülelébe harsannak a vörös sipkások trombitái s a lelkesedés rohamra indul benne, a szívétől fel a lelkéig. Ott, ahol az ideálok tündöklően élnek és ellenállhatatlanul hatnak, újaszületik az ember és áldja sorsát, hogy visszavezette a helyes útra. Gyönyörű a nemzeti ünnep kerete és mérete Budapesten s meg is lehet benne találni minden tüzet, ami melegít és ami messzire világít. Csak azt a bensőséges hevületet és megindultságot adja ahhoz hozzá a vidék, amely könnyebben tud kitörni, ha lelkét megérinti egy szent szó és amelyik tetőtől talpáig megtelik az önfeláldozás vágyával, ha kimondja azt az egyszerű tömondatot, hogy «hív a hazát».

Legendáshírű magyar asszonyőseink

Szilágyi Erzsébet

A táborban még éjszaka is örökös a jövőmenés. A keményre fagyott havon élesen fölsírnak a nehéz társzerek, lovak nyíhognak, fegyverek csörrennek, messziről jött kisebb csapatok érkeznek be az ország minden tája felől. Amióta Hunyadi Lászlónak fejét vétette a király, azóta csak egy akarat él a magyar urak nagy többségében: elégtétel adassék a meghurcolt Hunyadi névnek! Ha kell, hát vér és harc árán is!

Nem a lárma, a sátor körül való futkosás nem engedi elaludni a nagyaszonnyt, ezerszer inkább ez a gondolat:

— Nem engedem megcsúfolni a Hunyadi-neműt! Nem és nem!

Hirtelen megborong.

A lecsúszott medvebőr-takarót magára igazítja s akkor a halvány mécsvilágnál, ahogy belemarkol a fényes és sötét prém bárnyába, szívében különös emlékezés kél életre. Eppen ilyen medvebőr-kacagány volt Hunyadi János vállára vetve, amikor először találkozott vele. A fővegen pedig attól a naptól kezdve viselt fekete sastollat...

Kora nyár volt. A növe kalászok már sárgába fordultak és illatot pergették a réten fölfelé iramodó vadvirágok. A gondozott kert is színeket növesztett és a nap aranyában fűrdtek a gyümölcsöt érlelő fák. De Erzsébet nem tudott örülni, szívében harag volt és kemény elhatározás. Már hetek óta pusztította kedvence galambjait és apró jóságait egy nagy ragadozó madár és hiába állította lesre szolgálait, nem tudták leteríteni. Most hát maga vette kézbe az ijját és harmathullás óta lesben állt, hogy egyedül végezzen a gyöngék támadójával. Fekete pont jelent meg az égen, a nyíl röpült és az útszélre perdülve zuhant le a vad ragadozó. Eppen a horogszegei kúriába igyekvő vendég elé:

— Ritka vadászszákmány, fekete sas, — ugrott le lováról Hunyadi, fölemelte a levegő királyát és a leány felé indult, — pompás találat volt, férfikéznek is dicséretre válna. Micsoda szárnyak! És a nyíl éppen a szívét ütötte által. Nagy gyakorlat lehet, kisasszonyom!

— Nekem? — mosolyodott el Erzsébet, — kegyelmed téved. Nem igen forgatok én kezemben öldöklő szerszámot. De most az igazságos bosszú vezette a nyilamat és én tudtam, hogy sikerülni kell. Annyi ártatlan galambom és csibém veszte lett ez a nagy madár, hogy már nem nézhettem tovább pusztítását. Csakis ezért vettem kezembe az ijját.

Hunyadi kedvtelve nézegette a kipirult leányarcot, aki ártatlan kis jóságai védelméért így sikra szállt. Nem hiába hallotta már messze földön hírét a horogszegei főispán leányának, Szilágyi Erzsébetnek, de éppen ilyennek képzelte: gyöngédnek és mégis erősnek, váratlan tettekre képesnek. Ilyen feleség kellene a Hunyadi-házba: asszonyi szív, de férfias bátorságú kar. Hirtelen lehajolt, a sas legszebb tollát kihúzta:

— Megengeded, hogy ezt a tollat mindéig a fővegem mellett viseljem?

— Ha nem restel kegyelmed, hogy egy asszonyi vadászszákmányból való toll díszítse fővegjét... — mondta csöndesen Erzsébet.

— Hogy restelleném? Soha semmire sem leszek ilyen büszke! — válaszolta Hu-

nyadi, — hiszen rád fog emlékeztetni, kisasszonyom.

...A fekete sastoll akkor is ott volt Hunyadi fővege mellett, amikor esküvőre vitte Szilágyi Erzsébetet, akkor is, amikor a török ellen indult és a fogságtól is a legendás hírű sastoll mentette meg. A messze harcok és fáradalmak csillapult moraja után megpihenve, ha maga mellé vetette, milyen emlékezőn gyult ki szívében az a nap, amikor megismerte „a galambszívű, de övét férfias bátorsággal védő” Erzsébetet. Így emlegette mindig asszonyát, aki két pompás gyermeket szült neki és gyakori távollétében vállalta összes uradalmának intézését. Ami nem volt csekélység, vagy 28 várat, 57 várost és ezer falut mondhatott magának a nagy Hunyadi. Szilágyi Erzsébet pedig, a feleség, feladataival együtt nőtt. Az asszonyi munkán kívül még menyit mindent kellett vállalnia, annak csak a jó Isten a megmondhatója. De talán jó volt így! Akkor most, férje halála után, legnagyobb fiától megfosztva, hogyan harcolhatna a legkisebbért, a legdrágábbért, Mátyásért? ...A nagyaszonny hirtelen felül kemény heverőjén, az emlékezés erős volt, szinte látomásos. Akkor galambjaiért harcolt, most fiáért. Ha akkor győzni tudott az igazságos bosszú, most ezerszer inkább győznie kell! Amikor meghallotta az esküszöveg király, hogy Szilágyi Mihály és Hunyadi özege haddal vonul ellene, hogy László haláláért elégtételt vegyen és kiszabadítsa Mátyást, akkor hanyatt-homlok menekült cseh földre, de magával vitte Mátyást is. Egyszerre föllángolt minden ajkon a Hunyadi-név és Erzsébet tudta, hogy a diadal nincsen messze.

A hajnal már fölemelte halvány arcját, a mécs is utolsó pillogott, amikor kintől nagy zaj és futkosás hallatszott. Erzsébet félrehúzta a sátor ponyváját és kilépett a hideg reggelbe:

— Történt valami?

— Nagy híreket hozott a küldönc, minden főemberünk bent van Szilágyi Mihály uram sátorában.

Erzsébet belépésére minden ajk elnémult, Szilágyi mellé lépett.

— Meghalt a király. A hír szerint kedves csehei mérgezték meg.

Erzsébet arca megkeményedett, mint leánykorában, amikor a fekete sasra emelte ijját és úgy mondta ünnepélyesen:

Gyermekünk elé

Talán boldogok lennénk,
ha volna kertünk, s a kertben
sok virágos fánk,
s egy kisgyermektől hangos
hőfelér nyoszolyánk.
A gyermeknek éber, fényes
kék szeme volna és
hozzánk édesen
gagogva szólna,
csillogva, fénylően,
tündöklően nézne
anyjának örömkönyves
két szemébe.
Boldogok lennénk, ha
összetárné végre ezt a
roppant csendet,
kiforgatna minden
úttát álló rendet
és ezért mi mégis
csókokkal ostromolnánk,
akár az anyagok,
oly boldogok volnánk.

GÜTAY ALAJOS

— Isten szólott! Az esküszöveg sorsa érte utól. Fiaimat feltve csak egyetlenegyszer borultam térdre ember előtt, akkor is hiábavalón. De az Isten igazságos.

— Mátyás lesz a király, — mondta Szilágyi erősen, megfellebbezhetetlenül. A tömeg rázúgott éljenzve.

Mátyás lesz a király! A tündöklő álom Szilágyi Erzsébet szívéből lassan átszappant az egész magyarságra és a Duna jegén, a főurakat megelőzve döntött a nemzet:

— Éljen Hunyadi Mátyás, a király!

Lehet-e anaszív büszkébb, mint amikor a legmélyebb megaláztatás, a legtépőbb fájdalom után fiának nevét kigyulló fátylaként veszi ajkára a nemzet? Hunyadvár vaspántos ládái fölnyílnak, hogy a váltásdíj megtévezett aranyai siessenek kiszabadítani a legkisebbet, a legdrágábbat. A tábori élet izgalmaival megtört nagyaszonny nem tartja vissza a csikorgó hideg, maga is a küldöttséghez csatlakozik, hogy mielőbb viszontláthassa fiát. Hiába volt minden armánykodás a Cillei és Garay-család részéről, hiába akarták az özeveget és fiait mindenkéül kiforgatni, fordult a kocka. Röpül a szán, a nagyaszonny szeme bizakodón csillog.

Csak egy bántja meg a nagyaszonnyt. Hogyan mondja meg Mátyásnak, hogy kényeszerű helyzetében, hogy egy akaraton legyen az ország, megígérte Garay nádornak, hogy leányát, Garay Annát fogja feleségül venni Mátyás, hogy a családi ellentétek, viszályok elsimuljanak. Soha ilyen nehéz ígért nem kötözte még a kezét. Hiszen tudvalevő, hogy Garay bírta rá V. Lászlót a Hunyadi-fiú meggyilkolására. És most kezét kell majd nyújtania annak, akinek kezén az ártatlan fiú vére tapad... De ezt is Mátyásért teszi. Az anaszív mindenre képes. Ha a büszke Szilágyi Erzsébet térdre tudott borulni egy gyermekkirály előtt, akkor a holtakért való bosszút is tudja feledni az élőkért... Isten kezében van az igazságot osztó hatalom. Röpül a szán... Amott már magasodik Strassnitz szürke várfala. Kiváncsi, újjongó tömeg feketélik a fehér, hóborította atyákon. Már csak néhány pillanat... De anaszív örömtől és büszkeségtől hangosan dobog. Az ott Mátyás, a régenlátott gyermek! Nem, nem gyermek, a királyi tartás, a büszke fej és az átható tekintet a nagy Hunyadié. Egymást átölelőn mindketten sírnak.

Aztán kézenfogva egy szőke lánykát vezet Mátyás az anyja elé, Podiebrád Katalint, jegyesét:

— Öleld szívedre anyám, jők voltak hozzá, szerettek.

— Mi hitet tettünk bátyáddal, hogy Garay Annát veszed el az ország békéjéért, — mondotta Erzsébet hirtelen élesápadva.

— Bátyám gyilkosának a leányát? Soha! — mondta kemény királyi szóval a fiatal Mátyás és védő öleléssel magához húzta a halványarcú fiatal leányt, — Podiebrádnak már Magyarország királya adta a szavát, hogyan vehetné vissza? De megnyugtatható őket anyám, hogy senkinek, aki a Hunyadi-ház ellen tört, bántódása nem lesz.

A nagy és erős Szilágyi Erzsébet boldogan látja, hogy átadhatja a kormányt fiának s ő ismét visszatérhet a harc és politika férfias helyéről az aszonyi munkálkodás mellé, már nem kell többé sasbátorságúnak lennie, csak galambszívű édesanyának: Mátyás anyjának.

A RENDETLEN EMBER HALÁLA

Nézem a csillogó, napsugaras háztetőket, amiken nemrég még hótakaró fehéült és eszembe jut egy régi történet, amelyben szerepe van a hónak.

A mese hőse egy borkereskedő. Ez a borkereskedő Erdélyben élt és lehetett benne egy csomó örmény vér; olyan színes volt, piros-fekete, szőrös, kövér, hatalmas, jókedvű, rendetlen. Kidüllesztette a pocakját, a mellénye és a nadrája közt mindig kilátszott az inge. Evett, ivott, szivarozott, pedig olyan nehéz lélekzete volt már, hogy a puszta lélekzetével kifújta a sót, meg a paprikát, ha véletlenül eléje tették a tartót az asztalon.

A háziorvosa figyelmeztette is, hogy vigyázzon magára, mert megüti egyszer a guta.

— Biztosan megüt?! — kérdezte a nagy, piros ember, kíváncsian felvonva kefének beillő szemöldökét.

— Nem egész biztos, de nagyon könnyen meglehet! — fenyegette a doktor.

— Mégis, mennyi a percent, hogy megüt?! — firtatta a vérmes férfiú.

— Hát vagy ötven százalék! — mondta a doktor, hogy megjijessze.

De az örmény nem ijedt meg. Fölhangzott harsány kacagása, mint a lönyerítés:

— Csak ötven percent?! Nahát, ezt a

partit megjászom, doktorkám! Megéri! Meg aztán szívesebben is halok belé a sörbe, pörköltbe, médiaszivarba, mint valami orvosságzagú betegségbe!... A családom pedig ne emlegesse, doktor úr! Nem hagyok én magam után síró özvegyet, jajgató árvaikat! A pénzem itt marad nekik! Arany óraláncot viselhet mindenki, aki nekem rokonom volt!

Nem is spórolt a gyertyájával a beteg, fogyasztotta a lángját, ahogy lehetett. Az a fajta ember volt, aki mindenünnen elkésik, mert mindig nagyon jól érezte magát az azelőtti helyén. Elkésett otthon az ebédről, az ebédelőtti, vendéglői sörözés miatt. A kaszinóban megváratta a tarokkpartiját, mert alig tudták fölkelteni otthon az ebédutáni álmából. Szászrégenben megcsipte a kaszirnő állát:

— Ne haragudjék, Erzsike, hogy egy napot késtem! Gyönyörű ferblibe eszem belé Marosvásárhelyen, nem volt szívem otthagyni!

Szerette a mesteriségét, hogy annyit kell utazni. Szeretett vonaton ülni, ismerkedni, látni, hallani, barátkozni. Tizenöt erdélyi város szállodájában fogadták úgy, mintha hazaérkezne.

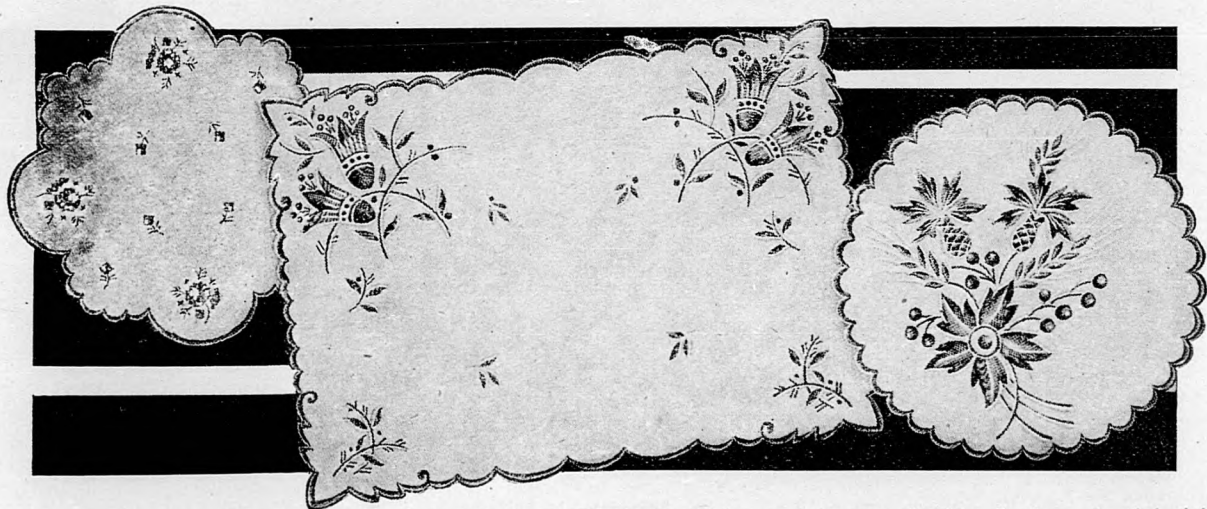
Úgy is halt meg egy napon, messze idegenben, ahogyan a doktora megjósolta. A kávéházban ült, a kaszirnő trónja alatt. Egyszerre evett, ivott, ci-

gányt hallgatott és udvarolt. A pincér csak annyit látott, hogy a vendég lehajtja bika fejét az asztalra, mintha aludni akarna, azután szépen lecsúszik a székről és végigesik a borfoltos padlón, akár a zsák.

Óriási, hangos gyász tört ki odahaza, amikor a szomorú sürgöny megérkezett. Ó, szegény, hogy olyan messzi halt meg! Összeült a nagy család, megállapították, hogy mikor lesz a temetés. Kinyomtatták a gyászjelentéseket, szóltak a papnak, telegrafáltak a vidéken élő atyjaiságnak.

A temetés napján fekete posztóval beszegett kapu fogadta a barátokat és rokonokat. A hálószobában ott volt a katafalk. Az udvarra becsörömpölt az üveges gyászkocsi, a fekete tollbokrétás, ezüst zablás, hat bánatos lóval.

Minden együtt volt, csak a halott nem érkezett meg. Itt van a szerepe a hónak. Éppen tél volt és Erdélyben a tél nem tréfál. A mi tavalyi havunk, amely miatt annyit jajgatott egész Budapest, harmat ahhoz a hóhoz képest, ami Erdélyben szokott esni. Úgy volt akkor is. A roppant hó miatt elakadt minden vonat. A koporsó megrekedt valahol, lekéste a csatlakozást. Hiába számították akármilyen bőven az időt, nem érkezett meg a kitűzött napra. A bácsi meg tudta csinálni, hogy lekésen a saját temetéséről is!

Színes hímzésű tálcaterítők. A kör alakú mérete 30×30 cm. Előrajzolva fehér pamutvászonra darabja P 1.— A téglalakú 30×40 cm méretben előrajzolva P 1.20. Szürtsablónia 50 és 60 fillér. Megrendelhető a MUL Kézimunkaboltban, Teréz-körút 6.

„Látod, ilyen az élet!”

Irta Orbók Attila

Szakácsnak, a szatócsnak szülcim házával szemben volt a boltja. Sötét, bolthajtásos üzlethelyiség volt, amelyből három lépcsőn át lehetett a lakásba jutni, amelyet keskeny üvegajtó választott el.

Szakács bácsi mindig irigyeltem. Egész nap ott ültetett a tarka cukorkásüvegek és finom csemegék között. Emelyítő illatú édespálinkákat is árult és sokszor láttam, hogy amikor egy-egy vevő felhőrpintett egy-két pohárka italt, ő is ivott. Neki nem kellett fizetnie érte. Az én együgyű gyermek-i képzeletemben Szakács bácsi a világ legboldogabb emberévé magasztosult...

Szakács bácsinak felesége is volt és egy kisleánya, Kati. Az asszonyt ritkán láttam. Méltóságteljes külsejű, vöröshajú, szép nő volt. Puccosan öltözködött.

Egyszer hallottam, amikor az üzlet előtt Sóter, a részeges kömüves, mesélte Csengődi városi kertésznek, hogy Szakács mindent az asszonytól kapott, amikor megnősült.

— Nem volt még egy jó nadrágja se, — mondta Sóter. — Az apósa fűszerüzletében volt segéd. Amikor az apósa meghalt, akkor ment hozzá az asszony.

— Miért nem maradtak a régi fűszerüzletben? — kérdezte Csengődi.

— Csak adósság volt az üzlet után — válaszolta a részeges kömüves. — Nagy dáma volt az asszony már leánykorában. El kellett adni az üzletet. Csak éppen annyi pénz maradt, hogy Szakács megvehette ezt a kis szatócsboltot. De még ez is nagy szerencse volt a szegény ördögnek. — Aztán szeretik egymást? — kérdezte a kertész.

A kömüves vigyorgott, rekedten nevetett és legyintett a kezével.

— Szakács szereti... De nekem nem kelene egy ilyen dáma!... Hiszen ez félnapon át pucóvalja magát és aztán félnapon át a városban flangéroz... Szakács meg töri magát, hajnaltól késő estig... Szegény bolond...

Nem sokat értettem meg akkoriban ebből a beszédből. Mindössze annyit, hogy Szakácsnak egy jó nadrágja se volt és mégis most annyi cukrot ehetik és annyi likórt ihatik, amennyit éppen akar. Ez pedig elég a holdogsághoz — gondoltam gyermekfejjel. Mondtam is a kis Katinak, hogy „de jó dolgotok van!” Kati azonban váltig erősködött, hogy nekik nincs jó dolguk, mert nekik nincs olyan szép kertjük, mint nekünk. Meg azt is mondta:

— Neked jobb mamád van, mert a te mamád még nekem is uzsonnát hoz a kertbe...

— Hát a te mamád nem ad neked uzsonnát? — kérdeztem.

— Nem — mondta Kati szomorúan. — Nekem mindig a papám ad uzsonnát, a boltban. Kenyeret és sajtot... Kati a kávé szerette.

A kisleány a kedvencem volt. Sokkal jobban kedveltem őt, mint fiúpajtásaimat. Leginkább azért, mert Kati mindig megcsókolt engem és alig sarjadtó férfihűségomnak nagyon hízelt a szőke hajja, búzakékszemű kis Kati hódolata.

Kis pajtásom volt az én állandó közönségem. Kora tavasztól késő őszig, amikor

csak lehetett, áthívtam nagy, kétholdas kertünkbe, az én gyönyörű birodalmamba és bravuros hőteteimmel szórakoztattam. Kertünket folyócska szelte át. Levettem a cipőmet és meztőláb végelmedek között. Vagy felmáztam a felhókarcoló jegenyek csúcsára. Nyáron meg átszútam a gyors sodrású vizet. Vagy gyöngyhálszatozt rendeztünk. Kati bedobott egy követ a vízbe és én felhoztam a „mélyből”... És a kisleány tágrányított szemmel, őszinte csodálattal nézett reám, a rettenthetetlen hősré.

A pajtásaim, ha néha eljöttek hozzám a kertbe, utóan csinálták bravurjaimat. De Kati csöndesen ült a gyepen és egyáltalán nem csodálta merészességüket. Egyszer lepötyyantam az egyik jegenye tetejéről. Agrólágra estem. A gallyak véresre karcolták arcomat. Ősz volt. Szerencsémre az összegereblyézett falevélbuckára estem. De még így is félig ájultan terültem el. Kati az ölébe vette a fejemet, zsebkendőjével szárítgatta a sebeimet és potyogtak a könnyei.

Édesanyám meglepett minket. Addigra egészen magához tértem. Alaposan összeszédít. A kis Katit megcirógatta és megcsókolta.

Boldog voltam, hogy édesanyám szereti kis pajtásomat.

Amikor magunkra maradtunk, azt mondtam Katinak:

— Ha megnövök, elveszlek feleségül, mert te hű nő vagy...

Kati hálásan nézett reám és csak annyit mondott:

— De akkor igérd meg, hogy nem mászol többet a jegenyefákra.

Megígértem. Gondoltam: az még nagyon messze van, addig jól kimászkalhatom magamat.

Kézengfogva mentünk át a nagy kertben. Szakács bácsi komoran ült a petróleumlámpa mellett a boltban.

— Hol van a mama? — kérdezte Kati.

Szakács bácsi maga elé meredt. Vizespohár volt előtte, amelyből csak úgy áradt az átható pálinkaszag.

— Nem is jön már többet soha haza, — mormolta. — Eredj, feküdj le...

Kati sírfafakadt.

Aznap este én is sírva tértem nyugovóra. Öreg cselédünknek, Zsuzsának elmondtam, hogy a Kati mamája világgá ment... Később hallottam, amikor Zsuzsa a darabontunknak, az öreg Mátyásnak mesélte:

— A puccos szatócsné elhagyta az urát. A szőke szolgabíróhoz költözött, Apafalvára... Az az apja a Katinak... Szakasztott mása a kisleány...

Nem értettem a dolgot. De ettől a naptól kezdve az volt az érzésem, hogy Kati árva.

Első gimnázista voltam már, tehát nem csoda, ha rájöttem, hogy az életben a kapcsolatok nemcsak üres szavak. Láttam, hogy Kátival nem sokat törődik az apja. Tudtam, hogy az anyja elhagyta. És Katit nem is neveztem másként a háta mögött, mint: a kis árva.

Egészen más volt a sorsom, mint a Katié. Pászti doktor bácsi a tél elején megvizsgált, mert fájt a hátam. Megállapította, hogy tüdőcseshurútom van. Édesapám szomorú arccal járt-kelt egész nap. Édesanyám valóságban agyonbecézett. Két nap múlva Szieliába utaztam vele. Kora tavasszal jöttünk vissza. Meghíztam, megerősödtem, barnára sült az arcom.

Az egész ház ragyogott a holdogságtól, amikor meglátták. Az apám nagyokat ütött a hátamra:

— Valósággal medve lett a fiúkból, — mondta édesanyámnak.

Délután érkezünk haza. Már alkonyodott, amikor átszaladtam a szatócsboltba, hogy viszontlássam a Katit.

Szakács bácsi most is ott ült a pultnál — vizespohár volt előtte. Mintha el sem mozdult volna a helyéről ősz óta. De nagyon megöregedett. Torzonborz szakálába ősz szálak vegyültek. A szeme mélyen becsétt.

— Szeretném Katit látni, Szakács bácsi! Rámnézett. Megijedtem a nézésétől. Pedig nem haragudott. De annyi szomorúság volt a tekintetében, hogy én, a gyermek, megéreztem: rettenetes gyász ülhet a szívében.

— Várjon, Attila, — mondta nekem. — Üljön le oda a ládára.

Körülnéztem. Olyan volt az üzlet, mintha kifosztották volna.

Keserű mosoly ült a szatócs arcára.

— Már majdnem mindent elárvereztek — mondta.

Hátranyúlt, levett egy nagy üveg selyemcukrot és nekem adta:

— A magáé... Ingyért... — mondta és átnyújtotta a pulton.

— Aztán majd megnézheti Katit... Most az anyja van nála...

Különös szorongást éreztem a szívem körül. Meg sem tudtam muikkanni, pedig nagyon örültem a cukornak. Leültem a ládára és vártam. A szatócs ivott. Reszketett kezében a pohár.

Fojtott zokogás hangjait hallottam a szobából.

Pár perc múlva kijött a szobából a puccos dáma. A Kati anyja. Nem volt a fején kalap. Haja kuszáltan csüngött a homlokába.

Sírt. Roskadtan állt meg a pult előtt.

— Hogy történhetett? — kérdezte fuldokló hangon.

— Elárverezték a lakást — mondta Szakács, — fáskamrában aludtunk. Hidegek voltak az éjszakák...

— De hát miért nem szólt nekem?! Miért nem üzent?!

Szakács rekedten felnevetett:

— Mert vissza akartam adni mindent...

Nem kérti... Hanem visszaadni... Visszaadni mindent, ami nem volt az enyém... Most már visszaadtam. És mehetsz, te, te... Valamit mondott még, amit nem értettem meg.

Az asszony nem válaszolt. Valósággal kitámolygott az ajtón. Megeredt az eső, fúj a szél. A puccos dáma kiment az esőbe. Szakács bácsi pedig ráborult a pultra és láttam, hogy rángatózik a válla.

Magamhoz öleltem a nagy cukrosüveget és bementem a lakásba. A szobában csak egyetlenegy szakadt nádfonatu hintaszék volt. A sarokban pedig földreterített lepedőn feküdt meztelenül Kati.

Halott volt. Félig lehúnyt pillája alól rémülten meredt reám a szeme.

Megborzadtam. Letettem a földre a nagy cukrosüveget és libotorkáltam a szobából. — Szakács bácsi, mi van Kátival? — kérdeztem a szatócsától.

Nem válaszolt.

Hazaszaladtam, édesanyám ölébe fúrтам borzas fejemet és keservesen zokogtam.

Édesanyám könnyes szemmel vigasztalt: — Szegény kis lurkóm. *Látod, ilyen az élet!*

Azóta én is megtanultam, hogy milyen az élet.

És ma már megértem, amit Szakács, a szatócs mondott.

Hálás köszönettel

Fehéren világított a betonút és végigkigyózott a tavasz zöldjében mosolygó dombvidéken. Az út közepén állt egy férfi és a karját magasra emelve, integetett. Gladys fékezett kétüléssel kocsián — de már ugyanebben a pillanatban keltelkedett benne, vajjon okosan tette-e. Talán mégis csak okosabb lett volna, ha nem törődik ezzel a csavargóval és teljes gőzzel továbbszáguld?

Mert az országot e vándora igazán nem volt bizalomkeltő jelenség. Arcát többbetes szakállsörte lepte el, nadrágja rojtos, kabátja gyűrött, ujjja igen rövid, egész öltözete bizonyára már egy madárijesztő díszes felszerelése lehetett, mielőtt mostani tulajdonosa fölcserélte ennél még valószínűbb jóval szánalmasabb öltözetével. Kezében vastag fitykós volt, mindenre jó, csak éppen arra nem, hogy jokoza gazdája iránt a bizalmat.

De a férfi mélyenárkolt barázdás arcában egy kék szempár világított, benne jószág fénylett, a szeme körül meg mintha a törhetetlen vidámság bujkálna, mely legyűri az élet minden átkos viszontagságát. Gladys nem tudta rávenni magát, hogy rátiporjon a gázpedálra, holott lábcsákója rajta volt. Megállt tehát és megkérdezte az embert, mit kíván, holott jóelőre tudta, hogy miről lesz szó.

— Nem vinne magával egy darabon, Miss? Talán a legközelebbi faluig, jó?

— Üljön fel! — szölt rá röviden Gladys. A koci aajtaja kinyílt és már be is zártult és az erős sportcipőbe bujtatott kis láb most már követhette ösztönét és alaposan rá-taposhatott a gázpedálra.

A fiatal leány teljes gázzal ment. A sebesség élvezetétől mámorosan repült tova. Fel a dombra, le a dombról. Ha jött egy kanyar, ez is csak ritkán tudta rávenni arra, hogy csökkentsen sebességén.

— A rendőrséggel még se volt kellemetlensége, Miss? — kérdezte az útitársa őszinte érdeklődéssel. — Nem sokat értek ehhez, de nekem úgy rémlik, mintha kegyed kicsit gyorsabban hajtana, mint ahogyan szabad.

Gladys nagyot nevetett és elmondta:

— Eddig engem még nem csíptek el. Szerencsére! Mert apu rettenetesen megharagudnék, ha felírnának gyorsajtásért. Különben is nagyon félt engem és ha rajta állana, mindig csak csiga-sebességgel járhatnék, ami igazán nem mulatságos!

Az út éppen fordult egyet és váratlanul Gladys egy telep bejárata előtt termett. Ennek a helyiségnek első háza előtt megállt egy férfi, fején sisakkal, máskülönbén a rendőr jólismert formaruhájában.

És a rendőr már intett is: — Allj!

Csikorgó fékekkel állt meg a kis koci.

— Ezért büntetés jár, kisasszony, — mondta ridegen a rendőr és már elő is vette a zsebkönyvét: — Ön legalább ötven mérföldes sebességgel hajtott, a mi grófságunkban a megengedett legnagyobb sebesség viszont negyven mérföld. Mondja be kérem a nevét és a címét!

Gladys nagyon el volt szontyolodva és halkan felelt a rendőr kérdésére.

A rendőr gondosan beírta zsebkönyvébe az adatokat. Azután ránézett a csavargóra és a szemébe kiült leplezetlenül a sánda gyanú.

— Hát maga kiféle? — szölt rá a legride-

gebb hivatalos hangon. — Tudja magát igazolni?

A csavargó kimászott a kocsiából és elnyúlt kabátja zsebéből előszedett néhány iratot.

— A nevem Allan Higgins és itt vannak az irataim. Tessék csak átnézni őket, nincsen bennük semmi hiba.

A rendőr dörögött valamit, amit nem lehetett megérteni, zsebébe tette noteszkönyvét, azután gondosan sorra vette a csavargó iratait. Nézte az egyiket, azután a másikat, összehasonlította az adatokat. Végül összehajította az egész paksamétát és visszaadta a szorosan mellette álló csavargónak és ezt morogta:

— Fogja, az iratai rendben vannak.

Majd Gladyszhoz fordult és megjegyezte epésen:

— Ha megfogad tőlem egy tanácsot, akkor legközelebb legyen óvatosabb, nem csupán ami a sebességet, hanem ami a kisérfőjét is illeti.

Gladys bosszankodott. Mérges volt a rendőrre. Hivatali buzgóságért az apjával lesz majd egy igen kellemetlen jelenete. Azután meg fel volt háborodva, amiért ezt a rongyos bácsit itt mingyárt gyanúba fogta, minden ok nélkül, csupán, mert ez a szegény ember rongyos öltözetben jár-ke. Ez csak nem bűn?! ...

— Köszönöm a szíves tanácsát, — szölt rá élesen. — De a kísérfőmet mégis csak én magam keresem ki magamnak!

Majd tüntető határozottsággal intett a csavargónak, hogy üljön csak vissza a kocsiába, melléje.

A rendőr mörgött valamit „bolond fehérség”, ilyesféle lehetett, de ezt a nekiugró motor larmája nyelte el sikeresen.

Józan sebességgel folytatta Gladys az út-

ját és hangulata minden másnak, csak éppen rózsásnak nem volt mondható.

A csavargó némán ült mellette és nézte öt vidáman csillogó szemmel és sörtés szakállában huncut mosoly bujkált.

— Hát ez nagyon kedves volt magától, Miss, — mondta végül. — És ha nincsen ellene kifogása, itt a környéken már le is szállanék. Odaát láttam egy szénakazlat, azt hiszem, hogy kitűnően jog beválni éjszakai szállásnak. De kedvességét mégis csak szeretném viszonzni, szíves engedelmével, egy csekélységgel. Elfogadna tőlem egy kis ajándékot, emlékül?

Növekvő ámulattal hallgatta Gladys ezt a beszédet. Megállította a kocsit és kissé felvidulva leste, hogy mi is lesz ennek a csavargónak az ajándéka?

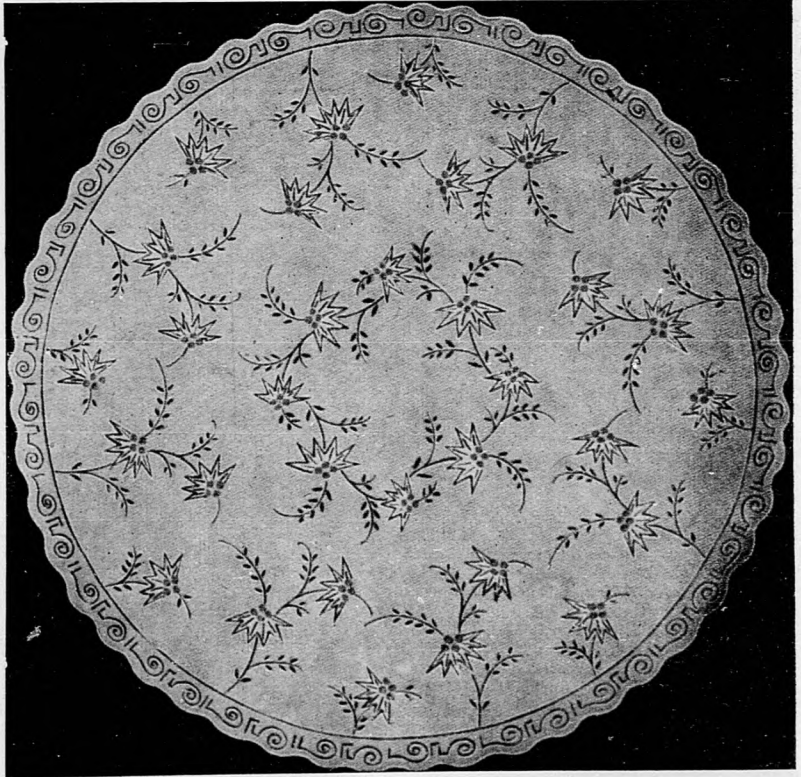
— Igazán nem tartozik nekem még csak köszönettel sem, — mondta a fiatal leány, — de ha örömet kíván nekem szerezni, szívesen fogadok el magától ... egy ajándékot emlékül.

— Csakis így, emlékül, Miss, — mondta Higgins és kimászott a kocsiából. Azután mélyen belesüllyesztette kezét a zsebébe. Elővarázsolta onnan egy kis könyvet és átnyújtotta a leánynak, mulatságosan előkelő meghajlással. Azután hirtelen sarkon fordult és eltűnt olyan gyorsan, hogy arról hosszú éves gyakorlatra lehet bizvást következtetni. Eltűnt egy-kettőre az útszéli bokrok között.

Gladys ámulva nézte az ajándékot. Eltartott másodpercéig, amíg rájött arra, hogy az voltaképpen micsoda. De azután felkacagott, olyan jókedvűen, hangosan és őszintén, mint már régen.

A csavargó átnyújtotta neki a rendőr zsebkönyvét. Rajta a csavargó dedikációja: „Hálás köszönettel...”

Irta: Ch. T. Burgess Ford.: Moly Tamás

Kör alakú diszteritő. Fehér vagy rózsaszín opálbatsztra előrajzolva 100×100 cm méretben P 6.50. Kidolgozásához muliné motringja 16 fillér. Szúrtsablónja P 1.50.

Isola di Capri

A tíz négyzetkilométeres szikla, amelyet a föld mélyének titokzatos erői téptek le a sorrentoi félszigetről és lustán, álmatagon áztatja a lábát a Tyrrheni-tenger kéjkéjében: fényes kavics, amelyen egy óriás keze hajtott be a vízbe.

Micsoda sziklafalak, micsoda szakadékok! Madárnak és zergének való táj!... Ugyanez a szcenéria odafent, a fjordok táján ridegnek, szinte félelmetesnek hatna, de itt a tündöklő napfény, a villódzó víz, a vendérlő illatok foglatában szelid és barátságos. Vadregény? Hát persze, hogy az. De szelid vadregény. A felhőjárás is más erre, mint odafent. Óriási, elrongyolódott fátyolok vonulnak a fejed fölött, hol lombhán, ráérőn, hol rohanvást, mintha valami talákkára sietnének.

Ha a nápolyi Molo Boverelloról elindulsz, alig két óra múlva már a Marina Grande-n, Capri északi kikötőjében köt ki hajdó. A Monte Solaro magas fejt már messziről látod. Majd a sziget világos mészkősziklája is kibontakoznak.

A kikötőben ne várj nyüzsgő élénkséget. A láz, amely a nagy kikötőket megreszketeti, nincs sehol. A köves parton pihenő csónakok napfürdőznek, kézimunkázó asszonyok tereferélnék. Itt hálót javítanak, ott vitorlát foltoznak. A festői halászházakhoz ragasztott fészerek a vízi élet százfélé szerzámát rejtegetik. A molo mentén pompás yachtok lebegnek a vízen. A tenger olyan mély itt, hogy az újonnan épült kikötő-medencében a nagy vízkiszorítású hajók is horgonyt vehetnek. A kikötő bejáratánál egy római gránitoszlop áll, amely Caprinak a régi Rómához való tartozására emlékeztet.

A Marina Grande-ből drótkötélpálya visz fel Capri-ba. Négy perc alatt a Piazza Umberto-n vagy, előtte a széles karéjában elterülő nápolyi öböl és a város hegyre kapaszkodó terraszai. De ha szeretsz gyalogni, ne sajnáld a fáradságot, vágj neki a meredek, soklépcsős Strada Campo di Piscocanak, nem fogod megbánni, hogy később jutsz fel.

A Piazza öreg harangtornyán az óra pontosan mutatja az időt, de hát fontos ez? A régi londoni órácsék híres jelmondata: „Tempus rerum imperator”. Capri-ban nem érvényes. Az idő itt nem ura, nem parancsolója a dolgoknak. Akik Capri-ba jöttek, éppen azért vannak itt, hogy megfellekedzenek az időről, hogy céltalanul kószáljanak a jellegzetesen olaszos házak között, elüldögéljenek a barátságos kis vendéglők abroszai mellett, a tengernek ajándékait élvezve.

Ha végigmegy a Via Certosa-n, a S. Giacomo-hoz jutsz, a karthausiak régi kolostorához, amelynek falai 1371 óta dacolnak az idővel.

A római császárok is jól érezték magukat Capriban. Tiberius itt élte le életének utolsó éveit. Csöndben? Nem csöndben. A korabeli írók bőven foglalkoznak kicsapongásaival. Az ő javára, vagy rovására írhatjuk, hogy Caprit, mint a gyönyörök szigetét emlegetik. A Monte Tiberio csúcsán ma is látható még villáját, a Villa Jovis-t. Tiberius jól választotta meg a helyet. A szigetnek ez a pontja tárja elé a legszebb, legcsodálatosabb panorámákat. De Augustus császár is sok időt töltött Capreae-n, ahogyan a rómaiak a szigetet hitták. Csoda-e, ha minden évben az utazók tízezrei lépik el Caprit? Ami jó volt Augustusnak és Tiberiusnak, a pipázó angolnak, a hátizsákos németnek is jól

És ha már — akár gyalog, akár számárháton — felfaradtál a villáig. Áldozz néhány percet a román stílusban épült öreg világítótoronyon és a tengerből meredeken felnyúló „Salto di Tiberio”-nak is. Ahogy mondják, Tiberius erről az Eiffeltoronynál mindössze három méterrel alacsonyabb, félelmetes sziklafalról lökte le áldozatait a tengerbe.

A Kék Barlangot, a természetnek ezt a csodáját Augusto Ferrara, egy caprii halász fedezte fel 1822-ben és négy esztendővel később megmutatta August Kopisch német költőnek és festőnek. Kopisch leírása óta a „Grotta Azzurra” valóságos találkozóhelye az idegeneknek.

A tenger kéjkéjé, ezt a hatalmas tömeg antracéntintát, meg-megcsillagotja a meleg délolasz nap, a fények reflexze ott ugrál a Kék Barlang szeszélyesrajzú furcsa szikláin.

A barlang belsejében olyan mágius azurkék világítása van a víznek, aminőt csak a legrefináltabb színpadi világosítóesterek tudnak produkálni. Amint a napsütés az este közeledtével fokozatosan elerötnedik, a barlang kéjkéje mind jobban elmélyül. Olyan széles skála ez, annyi változat a kék szín hűrjén, amennyit a legjobban felszerelt kelmefestő szinkartýája se tud felmutatni. Ha a lapátot belemárod a vízbe, a fa ezüsttől válik, lelógatott karod a színezüst csillogó fehérségében ragyog. Az átlátszó kékségben nem olasz és külföldi lányok: sellők úszkálnak; testüket nem fűrdőruha, ezüstös halpikkelyek fedik. A Kék Barlangnak, ennek az 54 méter hosszú, 30 méter széles, eldugott domknak a feke 16 méter mélyen van a tenger színe alatt. A keskeny és alacsony bejárat csak egészen kevés világosságot enged be. A fény javarésze a vízen keresztül szűrődik be, azon a vajúton át, amely a barlang szája alatt fekszik. Az így beszűrődő fény verődik vissza a megvilágított barlangfenékről és idézi elő a különös fényhatást.

A Kék Barlangon kívül piros barlang is van és zöld is. Grotta Rossa, Grotta Verde, ez aztán a gazdagság! A Grotta Mavigliosa, a Csodálatos Barlang boltozatáról stalaktitok csüngnek alá.

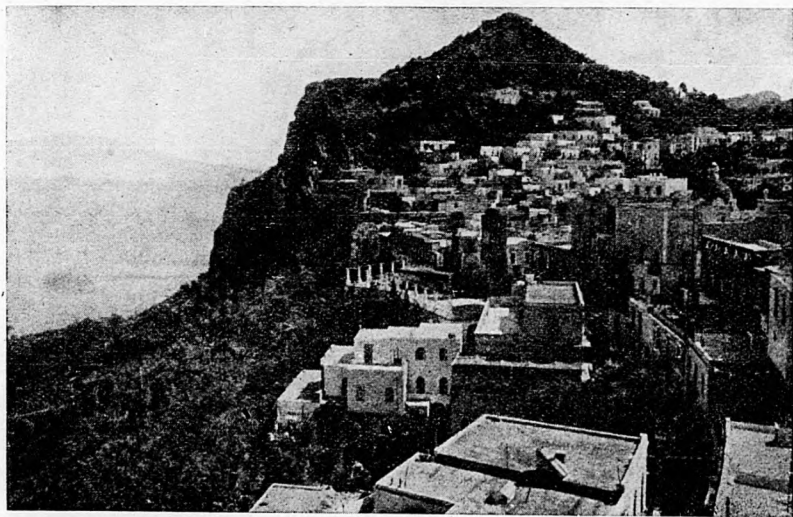
Capriból romantikus gyalogút vezet a száz méterrel magasabban fekvő Anacapri-ba. Síma aszfaltút köti össze Capri-val, nem úgy, mint a föníciaiak korában. A zöldséget teherautókon szállítják, nem úgy, mint valamikor a görög gyarmatosok, de a városka azért ma is csendes és nyugalm. Határozottan kisvárosibb és olaszabb, mint Capri. Aki nyugalmat akar, inkább itt ver fészket a barátságos, fehér házak között, elüldögél a bájos terecskén, be-bemegy a San Michele-be és elnézegeti a földi paradicsom és az ember teremtlésének képeit a többszázéves mozaikpadlón. Anacapri közelében van Axel Munthe-nak, a híres svéd orvosnak a villája, akinek „San Michele regénye” című könyve világsikert aratott.

A sziget köves, sziklás talaját nagy munkával és fáradsággal tették termékenyvé a capriak. A háziasszonyok ma Capriban termelt bort isznak a kiskocsmák lugasaiban. Ha a caprii étlapokon sűrűn találkozol a fűrjével, ne csodálkozz. A madarak vonulása idején ezerszámra fogdossák össze a fűrjeket, amelyek ilyenformán a fazekakba kerülnek, tehát sokkal melegebb hazába, mint aminőbe költözködni szándékoztak.

Akár a Marina Grande-ből indulsz ki, akár a délen fekvő Marina Piccola-ból, ha a szigetet körülcsónakázod, vagy körülhajózd, a szirtek, sziklafalak és barlangok csodálatos gyűjteményét ragaszthatod be abba az albumba, amelyben emlékeidet őrizd. A fantasztikus alakzatú Faraglioni-csoportot a sziget délkeleti részén soha nem fogod elfelejteni!

Capri levegője olyan tiszta és portalan, mintha megsűrített volna. És micsoda tájak, micsoda éghajlat, micsoda növényzet... Nemcsak a kertek és parkok szépek, de szépek az erdők és ligetek is, a természet kerjei, amelyeket egy láthatatlan kertész keze igazgat. Majdnem mindene van e csodás szigetnek. Csak éppen három elemi kelléke hiányzik: nincs ivóvíz, nincs tűzfája és nincs bűzja. Mind a három fontos cikket csónakon szállítják át naponta Nápolyból. De azért: nászutasoknak: Capri. Lábbadozóknak: Capri. Idegeseknek: Capri. Boldog szerelmeseknek: Capri. Es családostól szerelmeseknek is Capri. Capri az az arcanum, amely mindig és minden bajra orvosság.

Paizs Elemér

Részlet Capri szigetéből

Ágotha néni hódító birodalma

IRTA LÁZÁR ISTVÁN

Kirakták a sok drága asszonyholmít az utazókosarokból s teleaggatták velük a százesztendő almariumot. Ágotha néni végigmustrálta egyenként a sok modern kacatot s csak ennyit mondott: — Kár volt lehoznod ezeket a cifra ruhákat. Úgy sem veszed itt hasznát, szívecském. Kinek a tiszteletére öltöznél fel a hegyek közt? Aztán meg itt dolgozni kell...

A pesti asszonyka majd elsírta magát. A nagynéni észrevette és asztalt bontott hirtelen.

— Feküdni, gyerekek, korán kelünk, — mondta szigorúan. — Jancsi, te még maradsz, beosztom a munkakörödöt... Vitte is már az asszonykát a vendégszobába, s egy-kettőre visszajött.

— Rosszul választottál, fiam, — ült szembe az unokaöccsével. — Kényes, pesti dáma. Uvegácsi virág. Csupa sevelyem és pirosító. Mi ez?

— Divat, — vont vállat a fiú kényszeredetten.

— Divat? Hm, — ráncolta össze aranybarna homlokát. — Izlés kell, fiam. Kár is volt lejönőtök. Ha tudom ezt, hát meg sem hívlak. Ne sértődj meg, de rátok hagyhatom-e nyugodt lélekkel a vagyonomat? Értesz te a gazdasághoz? És a feleséged is mihez ért? Színház, zene, mozi, ötórái tea, tánc, sí, flórt... Mennyi hozományt kaptál vele?

— Semmit, — szontyolgott Szentkárolyi. — No, látod, — mosolygott rá engesztelődvé. — Ne felejtűk azonban, hogy a női jószág a legszebb hozomány...

— Akkor mégis csak jól jártam vele, — ragyogott fel a fiú szeme. — Áldott lélek. Csupa gyöngédség. Kissé ideges, de aranyzíve van...

— Majd meglátjuk, — bólintott Ágotha néni. — Egy bizonyos: vagy asszonyt nevelek belőle, vagy megszőkik, te meg utána. Természetesen mondanom sem kell, hogy akkor befellegzett az örökségnek...

Megsajnálta és elnevette magát jóízűen. — Fiam, én katonás asszony vagyok, de azért ne ijedj meg. Inkább segíts, hogy a feleségedből mintaasszonyt nevelhessek, ki szívvel-lélekkel a javadon csüng. Aki szorgos kis kezével dolgozni fog a tánc, a sí és a szokásos flórt helyett...

— Én volnék a legboldogabb — mormogta Szentkárolyi restelkedve. — Te tudod, nénikém...

A ház elpihent. Csak a pesti asszonyka sírdogált magában. Sárkánybarlangba jött! Egy asszonydiktátor lakik itt. Óh, az az átkozott vagyon! Visszamenne még holnap, ha nem szeretné az urát... Alig aludt el s már éktelen kürtző harsant az udvarház előtt.

— Mi ez? — rezzent fel ijedten. — A kondás — mormogta Szentkárolyi. Az ödöngő emsekocák brummogása megszűnt, de valamivel később szörnyű kőkodács verte föl megint.

— Istenem! — ült fel idegesen. — Hát ez mi?

— A tojók zenéje, — nevetett Szentkárolyi a párnájába. — Ne idegeskedj, angyalom. Ez a falu...

— Nem bírom ki... — hanyatlott el a vánkösön.

Mély zengés bűgött át a kúrián.

— Fölkelnél — vezényelte Ágotha néni.

— Micsoda lustaság ez? Mindjárt a hatatokra sűt a nap...

— Mit csinálunk? — ijedt föl az asszonyka reggeli, édes álmából. — Én még nem...

— Ahogy akarod, — öltözött Szentkárolyi fűgén. — Nézd, szívecském, nem akarok én összeszűzni a nénikém-mel... Te maradj.

— Nem, nélküled nem, — pityergett idegesen, de öltözködni kezdett hamar. — Mit csinálsz? — nézett rá Szentkárolyi rémulten. — Az Istenért, ki ne pirosítsd magad!

Ágotha néni benyitott.

— Gyerekek, ezt szeretem! — nevetett vidáman. — Hát te ilyen derék asszonyka vagy? No, gyere, hadd mutassam meg a kertemet.

— Rögton, kedves néni...

— Mi az? — hajolt le hirtelen. — Csak nem akarsz felhűzni egy ilyen finom lakkcipőt? Hohó, galambocskám, megteszi ez a jó, kényelmes papucs is... Az ajtóból még visszaszólt:

— Te pedig, fiam, siess az istállóba s láss a kocsisok után. Aztán a béresekhez, a mezőre! Remélem, tudod, hogy mi a dolgod. Reggeli: pont negyednyolckor. El ne késs!

Vitte a megriadt asszonykát a szép, virágos kertjébe. Rózsa, szegfű, rezed, csokros-viola, száz szín, száz árnyalat. Csillagot a harmat rajtuk.

— A legszebb ékszer, — mosolygott Ágotha néni. — Az ég hinti le. Érzed-e ezt a felséges illatot? Kicsikém, ez a virágok lelke. Szívd be csak szabadon! Lehajolt minden tőhöz s ráncos kezével végigcirógatta anyailag.

— Persze, ti csak virágkereskedésben láttok efélét. Hogy összedrótózzák szegényeket! Átitatják mérges festékekkel, megölik elevenen. Szegény virágok! Nos, kicsikém, mátlól kezdve a te gondozásodra bízom ezt a legkedvesebb kertemet...

Átmentek az ősgyümölcsösbe. Vagy két-

ezer termőfa húzódott végig a napos lankán. Lombkoronáján napcsók ragyogott s harmat gyémántja szivárványlott a levelén. Rengeteg gyümölcs! Piros alma, napszínű körte, hamvaskék szilva, bíborszínű meggy. Ágotha néni keresztet vetett áhítatosan.

— Nézd, hogy imádkoznak a fák! Milliós levélszájuk fohászt rebeg. Megköszönik a Jóistennek a napfényes nyarat s boldog anyaságukat. A fának a gyümölcs a gyermeke. Lásd, ezek nem űzik az egyiket vagy a semmikét.

— De gyönyörű! — csodálkozott a pesti asszony.

— Látom a szemed szép tükrében az őszinte áhítatot és a szeretetet is földbeáncsolt testvéreid iránt, édes szívem; ezért rábízom jutalmul ezt a kertet is... Nincs más dolgod, mint kora reggel összeszeded a fák alól a lehullt gyümölcsöt, kiválogatod, becsomagolod gondosan s a kocsis beviszi a városba jó helyekre. A lehullt gyümölcs hozadékát — gombostűpéznék — a tied...

Átvitte innen a baromfiudvarba. Rengeteg tyúk, kacsa, liba, pulyka, örvös-galamb nyizgett-nyüzsgött az itató körül. Micsoda élet! Pirinkó, sárga csibék csipegő karavánja rajzott a kotlósok után, kófic kacsafiak verekedtek viitzi tornán, meg kácsák feredőztek.

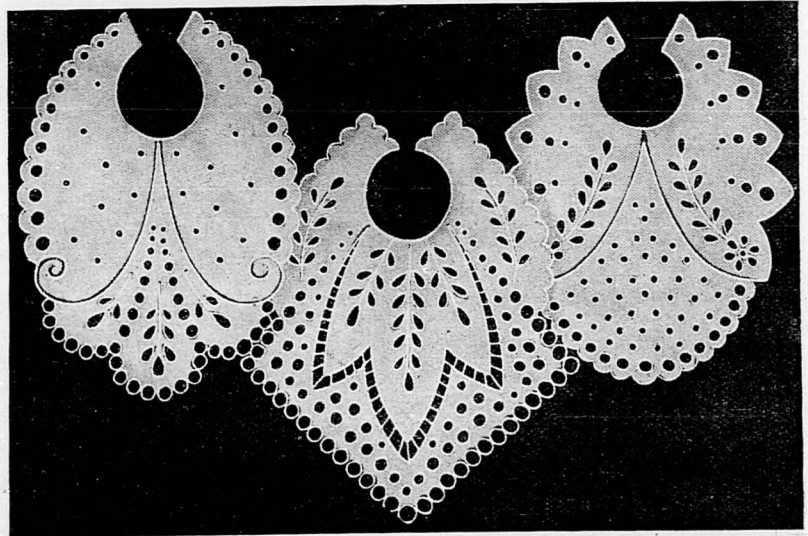
— Gyönyörű zene, mi? — hunyorított Ágotha néni kedvesen. — Wagner? Beethoven? Ez a falusi szimfónia...

A pesti asszonyka láthatóan élvezte a tarka képsorozatot.

— Hiszen te szeretted ezeket a kedves kicsi lényeket! — kiáltott fel Ágotha néni elragadtatva. — Hát te ilyen édes kis asszonyka vagy? Tudod, mit? Mátlól kezdve felvigyázol az etetésre... De kicsikém, ott legyen ám a szemed! Aztán a tojáscomagolásnál segédkezel nekem. Jó? Minden tizedik tojás haszna a tied...

— Ó, drága nénikém...

— Ne tiltakozz! Egy kis púderre meg

Gyermek-előkék. Fehér pamutvászonra előrajzolva darabja P 1.20. Teljesen készen géppel hímelve P 2.50. Szűrűsablónja darabonként 60 fillér. Kapható a MUL-nál.

pirosítóra... De nini, hiszen te nem használsz eféléket. No, ezért minden ötödik tojás a tied!

Csengettyűszó csillent át az udvaron s futva jött elő mindenki az udvar minden zugából, mintha török-tatár, spahi-janicsár kopolná az inát. Hosszú, terített asztal húzódtott végig a házszílvátfak alatt, az ambitus tövéen, a legérgebb kocsis elmondta az asztali imát s a cselelésg nekilátott a reggelinek.

— Látod ezt a rendet? — búszkélkedett Ágotha néni. — Tanuld meg, szívecském, hogy a rend a lelke mindennek. Várta már őket Szentkárolyi fent, az ambituson, a violadgyások mögött. — Nos, szívecském? — érdeklődött izgatottan.

— Kézmosás! — parancsolta Ágotha néni.

Asztalhoz ültek. Szentkárolyinak kellett elmondania az asztali főhászt.

— Te, Jani, — fordult hozzá váratlanul, — hát neked ilyen aranyos, kis feleséged van? Ez igen. A kedvemre való. Értjük már egymást. Meg is egyeztünk mindenben. Hogy miben? Asszonydolgokhoz semmi közöd... Nos, az istálló? — Rendben van! — jelentette.

— Reggeli után kilovagoltok! — De én nem tudok, — jegyezte meg Szentkárolyiné.

— Micsoda? — képedt el Ágotha néni. — Magyar asszony vagy te? Einye. Node majd megtanít Jani.

És megkezdődött az aranyos robot. Kora reggel ki, a harmatos fűbel! Összeszedni a lehullt gyümölcsöt, szétválogatni gondosan és csomagolni rögtön. Ág sebezte finom bőrét, kis keze csupa karcolás. Majorságetetés! A kotlóstyúk nekiugrott s hosszú csíkot hasított a karján. Tojáscsomagolás! Gondos munkát kíván, könnyen török s Ágotha néni már a második tojáshejnál prédikálni kezd... Lovagolni egy kerek órát! Rettenő izomlást kapott. Átöltözés. Púder nincs! Szél fújta, nap sütötte és megbarnult, mint a bronz. Pirosító nincs! De majd kicsattant az ételtől: olyan lelt csöppnyi aika, mint a bíborszínű meggy. Gyerünk a konyhába! Minden második nap ó a soros. Mennyi gond és figyelem! Megadni minden ételnek a savát-borsát, ízet-színét pontosan, nem a szakácskönyv, hanem a háziagyakolat szerint... Mi lesz ebből? Ó, mi lesz ebből? Semmi! Megszokta egy hét alatt.

— Aranyos vagy, — csókolta homlokon Ágotha néni minden este. — Most pedig fekdüj le szívecském, reggel korán kelünk. Befőteltetés...

— Hol vagy annyi ideig? — durcozott az ura.

— Bocssás meg, drágám, ezer dolgom van, — simult hozzá boldogan. Szentkárolyi elgyönyörködött benne.

— Tudod, milyen szép lettél? Mint a napon érett piros alma, vagy a mesebeli csengőbarock...

— Hia, gyöngyharmatban és napsugárban járok — nevetett vidáman. — Milyen más az élet, mint a pesti. Bárcsak sohase mennék hazai!

— Pedig már közeleg az idő... — Mi az? — nyitott be Ágotha néni. — Hogy hazamentek?

— Nem akar, — mosolygott Szentkárolyi. Ágotha néni elsírta magát.

— Hát akkor maradjatok itt örökre! — ölelte magához. — Ugyis te vagy az udvarház lelke, aranyos szívem...

— Drága néni! — csókolta össze-vissza ujjongva. — Várlon csak...

Kidobta örömeben a pirosító-rudacsát az ablakon...

Kisasszony a csendőrlaktanyában

Varga Tamás csendőrőrmester a laktanya előtt állt és egészeu polgári művelettel volt elfoglalva. A pipáját pucolta. Nem tisztította, egy csendőrpipát nem kell tisztítani, azt hivatalosan is pucolni kell. Nyári csendesség vette körül a tájat, falevél se rezdült a laktanya előtt, a tó olyan sima volt, mint a tükör. Csak az országút volt a tó és az épület között, ott se járt most senki, ez nem jövő-menő idő a falusiaknak, dologidő van, aratás.

Varga egyedül volt, egy járőr a szokásos portyázást végezte valamelyik falu tájékán, egy csendőr a postáért ment, de már jöhetne is, elég régen odajár, persze, a kastély felé kerül a betyár, a német szobalány nagyon tetszik neki. Hogy is értik meg egymást? Istenem, még olyan csendőr nem volt, aki meg ne tudta volna értetni magát.

Még gazdasszony sincs az örsön, három napja már maguk főznek, mert az új csak ma érkezik, koci ment érte Zsolcára. Az örsiroda rendben van, — tudja azt mindenki, a parancsnokságok is, hogy Varga őirse egyike a legjobbknak a megyében — olyan jó most egy kicsit csendben pihenni és a pipát pucolni. Az lesz csak az élvezet, hamarosan megtönni és rágyujtani. Elnéz a falu felé. Elég messze van, egyszerű ki is lépte, majd kétezer lépés, alig látszik belőle valami, csupa fa az egész, ez a nép itt szereti a fát, jó, dolgos, jámbor emberek, ezekkel nem sok baj van. Bezzeg a szomszéd falu annál több dolgot ad. Nem múlik el tánc, búcsú, vagy lakodalom bicskázás nélkül. A sok fa között csak a kastély emelkedik ki, ide látzik a tó túlsó feléről. Szép nagy urasági kúria, Bányász méltóságos úr, kamarás, meg felsőházi tag, ő itt a földesúr, jó ember, szereti a népet nagyon. Az örsöt is segíti, kijár a kukoricaföld évek óta, lehet disznót hizlalni, koci, ha kell a tiszturaknak, mindig készen van, a vendégszoba is várja őket. Ez kell is, mert bizony a faluban nincs már rendes ház, de még alkalmas szoba se.

— Nini, a kisasszony megint csónakázik — állapítja meg Varga. A tavon csakugyan feltűnik a csónak, egy leány ül benne. A kisasszony, a méltóságos úr leánya. Néha körülevézi a tavat, ebben az unalmas időben ez is szórakozás, hiszen itt nincs más társasága.

A csónak erőrefelé tart, már közel jár a parthoz, a nádas között suhan, biztos, erős kézzel evez a kisasszony, tenniszben, evezésben, lovaglásban erősödött leány ez, nem olyan vékony táncos figura, amellet jökdévdű, de ami nem utolsó dolog, szép is és ráadásul egyetlen leány. Na, jól jár vele, akárki ügyeskedik körülötte.

A leány 10—15 méterre lehetett a parttól, egyszer csak kihajlik, mintha valami után nyúlna, ugyan mit látott a vízen, a csónak megbillen, — egy éles sikoltás és a leány máris a vízben van, a felborult csónak ott táncol körülötte.

Egy pillanattal később Varga őrmester már ledobta zubbonyát, nem feledkezett meg és óvatosan letette a pipát is s már bent volt a vízben. Néhány karcsapás és elérte a leányt. Nehezebb volt a mentés, mint gondolta, mert a nád és a sűrű iszap nagy akadály ilyenkor, de pár perc múlva már karjaiban a leánnyal szaladt be az örsre. Dőlt róluk a víz, a leány mind- eddig nem szólt, talán el is ájult, — nem csoda, a nagy ijedségtől. Most felnyitotta szemét.

— Jaj, Varga bácsi, mi történt, majd belefulladtam, nem bírtam ám úszni, ha maga nincs, jaj. Köszönöm, Varga bácsi. — Sohse köszönje, kisasszonykám, az a fő, hogy itt van és jó helyen van. Ez itt az én szobám, gyorsan vetkőzzék le, na, persze, én kimegyek, aztán bújjék hamar az ágyba, biz az egy kicsit kemény, katonás, jól takarózzék be, én addig főzők teát, azt majd megissza, tessék, itt a törülköző, ne törődjék vele, hogy vizes lett a szoba, csak áncváj az ágyba.

Kinnet. Vitt magával száraz ruhát, eszimat, nekilátott az öltözködésnek, tüzet gyújtott, feltette a teavizet. No, hogy éppen most nincs nőszemély kéznél, az a satrafa is itt lehetne már, most neki kell forgolódni körülötte. Üzenni is kéne a kastélyba, persze, még miadig nincs itt az a haszontalan, pedig már kétszer is megjárhatta volna a postát. Persze, késett a vonat, későn jött a posta. Ezt már ismer!

Így dohogott magában, de elkészült a tea, bekopogott a szobába.

— Szabad-e bemenni, kisasszonykám?

— Szabad, Varga bácsi. Már készen is a tea?

— Készen ám, van benne egy kis jó szilvrium is, mert az adja a meletet, meg kell inni egy csöppig.

— Jaj, otthon mit szólnak, meg lesznek ijedve.

— Dehogy lesznek! Nem tudják meg... Majd elküldök egy embert, hogy értesítse a szobalányt. Nem kell félni, az ismeri ott a járást, nem árulja el a méltóságos úrnak, csak majd ha hazament a kisasszony. Hoznak ruhát, kocsit, addig csak nyugodtan maradjon... és megint kimegyek, ha kell valami, csak tessék kiabálni, meghallom.

Az örsvezető kiment. Végre megjött Farkas csendőr a postával.

— Hol az ördögbe mászkál ennyi ideig? Forduljon azonnal vissza, menjen a kastélyba, de meg ne lássa senki. (Úgy, ahogy szokott bejárni), aztán mondja meg a szobalálynak, hogy a kisasszony belesett a tóba, nincs semmi baja, itt van a szobámban, jöjjön érte kocsival, hozzon neki mindent, ami kell, de a méltóságos úrnek meg ne tudjanak valamit!

Farkas csendőr nagyon gyorsan és jökdévűen rohant el.

Az ám, a zubbony, meg a pipa ott van a parton, azt is be kell hozni. Alig lép ki az

ajtn, kocsiörgést hall. Ugyan ki jár erre ilyenkor? A kocsi pont a laktanya előtt áll meg, egy csendőrszázados száll le. Uramfia, ez alighanem az új szakaszparancsnok. No, ez is jókor jött! A kocsi köszöni a borraivalót, elmegy.

— Százados úr, Varga Tamás őrmester, a második számú őrs parancsnoka, alázatosan jelentkezem. Az őrs öt emberből áll, kettő járőrszolgálatban van, egy küldönc a postáért az állomásra ment.

— Köszönöm. A szakasz-körzetet vizsgálom. Tudja, hogy én vagyok az új szakaszparancsnok, úgy-e?

— Igenis. Erre tessék parancsolni. Vitte a táskát és mutatta az utat. Kinyitotta az ajtót, azok felett szabályszerű táblán ott állt a felírás: Legénységi szoba. A százados kissé csodálkozott, majd így szólt:

— Miért nem ide? — és rámutatott a másik ajtóra, ahol a táblán „Őrsparancsnok” felirat állt.

— Százados úrnak alázatosan jelentem, oda most nem lehet bemenni, mert...

— Micsoda? Nem lehet bemenni? Az őrsön a vizsgáló előljárónak nem lehet bemenni az őrsparancsnok szobájába? Nem rossz! Odamegyünk!

— Százados úr, alázatosan kérem...

— Ne kérjen semmit. Mindent tudok. Nó van benne. Szép história!... Varga őrmester, akiről nekem azt mondták, hogy a legkíválóbb őrsparancsnok, nem akarja beengedni előljáróját a szobába. Jókör jöttem.

És ellenmondást nem tűrő mozdulattal lépett az ajtóhoz, azt erőlyes mozdulattal rántotta fel és belépett.

Ebben a percben éles női sikoltás hallatszott és valaki magára húzta a takarót.

Csend. A százados ott állt, összeráncolt homlokkal nézte a kövémeredt őrmestert. — Akárki maga ott az ágyban, azonnal öltözzék fel és menjen innen, különben velem gyülik meg a baja. Megértette?

A takaró alól ekkor tömpán hallatszott:

— Menjen ki maga! Micsoda dolog ez ide így berontani! Azonnal menjen ki!

A százados hol az ágyra nézett, ahol a vastag katonapokróc alatt is látni lehetett

egy test körvonalait, hol az őrmesterre, de nem talált szavakat.

Varga őrmester felhasználta a meglepetés pillanatnyi csendjét és halkán így szólt:

— A kisasszony van itt, a méltóságos úr leánya, most húztam ki a tóból. Beleesett. Idehoztam. (Nem is kezdte úgy előírások jelents formájában, hogy ki tudja végre mondani.)

— Bányász méltóságos úr leánya? Itt? Beleesett a tóba? Hát miért nem szólt, maga szerencsétlen?

A takaró alól most megszólalt a síró hang:

— Hát miért nem hagyta kibeszélni szegény Varga bácsit? Még ő kap ki, pedig hallottam, hogy nem is hagyta beszélni. Menjen ki!

Odakinn aztán tisztázódott a helyzet végelegesen. A százados le-főljárt, idegesen cigarettázott, sőt még az őrmestert is megkínálta, a végén már mosolygott, sőt jót nevetett:

— Hát ez ravasz dolog. Hogy én még magát meggyanusítottam!... Az életmentésért felterjesztem kitüntetésre...

— Százados úrnak alázatosan jelentem, azt meg is érdemlem, mert ilyen szép leány, mint a kisasszony, bizony kár lett volna, ha ott vész a nádasban.

Most állt meg a földesúr kocsija a laktanya előtt. Farkas csendőrnagy boldogan ült hátul a szobalány mellett. Hát ez se megvetendő fehérnép, tudja ez a Farkas, hogy merre kell tájékozódni.

Nagy hanggal nyitotta az ajtót.

— Itt vagyok frejtenostúl.

Csak akkor állt 'el a szava, mikor a százados meglátta és hirtelen hangnemet változtatva, jelentkezett:

— Százados úr...

— Jól van. A lány vigye a ruhát, hadd legyünk készen ezzel a számsággal.

Az ajtóban megjelent a kisasszony. Világoskék könnyű ruhájában állt ott, mint egy festmény.

— Hol az a mérges ember? Maga az? Na, hiszen szépen rámjesztett!

— Egressy csendőrszázados vagyok, bosszánson meg, nem tudtam, hogy ilyen vé-

Kis bugomnak

*Ragyogó arc, kis csacska száj,
beszél, mint egy kedves kis madár,
két sőke hajfürt, két szalagsokor,
énekel kedves vadléd:*
„Fehér szegfű, vadrózsabokor”.

*Fáj a szívem, ha arra gondolok,
mennyi bánat várja, mennyi gond,
his lába hány tövisre lép,
sok tüske sebz meg szívét,
arca jakó lesz, keze reszkető,
aszony lesz ő is, bús, szemedő,
szívében hány emléket tenved...*

Sajnálók minden gyereket.

NY. HODOSSY GIZUS

letlen szerencsétlenség sodorta ide magát, beláthatja, a helyzet olyan volt, hogy jogosan viselkedtem úgy. Erre igazán nem gondolhattam. Remélem, nem ártott meg a hideg fürdő?

— Nem, hála Varga bácsi szilvóriumának. De most már menjünk, maga is jön velem. úgyis ott lesz vacsorán, meg a szobája is ott van, majd holnap vizsgálhat, ha nem lesz más dolga.

A második számú őrsöt az ezutáni hetekben igen sokszor látogatta meg a szakaszparancsnok. Igaz ugyan, hogy legtöbbször csak beszólt megnézni, mit csinál az „őreg”, néha egy kis jó dohánnyt is hozott. Remélt láta, hogy a cigarettát nem nagyon szereti, — aztán ment a kastélyba. Varga őrmester már régen kiszámította és csak pár napot tévedett, mikor az eljegyzés hírért meghallotta.

A díszes esküvő után az őrs teljes díszben vonult fel a kastélyba, hogy szerencsekívánatait kifejezze az új pár előtt. A bájos menyasszony elragadó kedvesen üdvözölte megmentőjét.

— Én is gratulálok a kitüntetéséhez, Varga bácsi, de még kitaláltam valamit. Megkértem az uramat (talán most mondta ki először ezt a szót), hogy adasson magának puhább ágyat, az mégse járja, hogy olyan kemény szalmazsákon feküdjenek. De erre már a komoly csendőrök is elmosolyodtak.

— Köszönjük szépen, nagyságos asszonyom, de az nem lehet, meg nem is volna jó, ha lehetne is, mert hát csendőrnek nem való derékalj.

— De hát... hát... — mondani akart valamit, de nem mondta ki, hanem huncutan, asszonyosan elnevette magát és kezét fogott az egyikkel.

Az őrsön is ünnepi vacsora volt, ma nem ment ki járőr, nyugodtan dalolhattak a kutasai legények éjjel az utcán. Csendesben beszélgettek, borozgattak, jó szivarban se volt hiány. Varga őrmester elgondolkozva mondja:

— Hát összehoztam őket. Merthogy mégis csak nekem köszönheti a százados úr a szép feleséget!...

A többi rábólintott, hogy úgy igaz. Csak Kaszás, a legöregebb csendőr merte megköszönni a szivarja mellől:

— Csak aztán ne szoruljon majd érte később, őrmester úr.

Dr. Pogány József

ÉRTÉKES KÖNYVJUTALMAINK

BÓNLY ADORJÁN „Jómádár” című alkotása a kiváló író lenyűgözően érdekes, ragyogó fantáziával megírt, bűbajos szerelmi regénye a békebeli magyar vidéki társadalom életéből.

LÁZÁR ISTVÁN, az elhunyt, tüneményes tehetségű székely író „Omlik az udvarház” című erdélyi tárgyú regénye a székelység ragyogó lelkirajza.

LÁZÁR ISTVÁN másik értékes könyve a „Múmia” című. Az író csapongó fantáziája korlátlanul érvényesül ebben a fantasztikus, keleti tárgyú, szenvedélyes és bizarr regényben.

RITÓOK EMMA „Gyárfás Sándor két élete” című regénye a kitűnő író legművészebb alkotásainak egyike. Egy tragikus sorsú ember szorongó fájdalomából szőtt története a legfinomabb lírai árnyalatokkal színezi. Az

Könyvajándék azoknak az előfizetőinknek esedékes, akik a negyedévi 6 pengő előfizetési díjat és 20 fillér postaköltséget előre egyösszegben küldik be.

író fellebbezése a legfelsőbb hatalomhoz a jóvátevéő életért — forró tiltakozás a szenvedés ellen.

H. G. WELLS „A tengeri tündér” című regényében a rendkívüli fantáziájú és gazdag skálájú, termékeny író különösen eleven, lendületes, szórakoztató, könnyed szerelmes történettel köti le az olvasó érdeklődését.

H. G. WELLS „Csodálatos történetek” című művében valóban csodálatos történetek izgalmasnál izgalmasabb változatai filmszerűen peregnék a kiszámíthatatlan meglepetésekkel lelik meg az olvasót.

H. G. WELLS „Amikor az üstökös eljön” című könyve a háborúba kényszerült embernek a forró sóhajtsa az otthon, a tüneményes Alomország, a szerelem után.

Egyszerű divat az idej,

még sohasem volt ennyire símavonalú és kedves. Ezt a divatot már nem a «felső tízezer»-nek csinálták, hanem nekünk, a középosztály asszonyainak. Ez a divat már nem a kiváltságosaké, hanem min-

denkié, akinek ízlése, kultúrája és egy kis pénze is van hozzá. Megszűntek a fantasztikusnál fantasztikusabb kreációk, melyeket csak néhány méregdrága szabónő tudott megcsinálni. A jó szabás ugyan most is alapfeltétel, minnél egyszerűbb a ruha, annál jobb legyen a szabása. És még valamit: inkább kevesebb ruhát, de jobbat. Többet ér egyetlen jó darab, melyet jó anyagból, jó helyen készítettünk, mint összetákolts holmiból három. Nem igaz, hogy három ruha mégis csak több mint egy — ez az eset az, amikor egy több mint három...

A két kosztüm közül, melyet látunk, az egyik szigorúan angol, a másik könnyű francia. Az első gyöngyszürke, csikos szövetből készült, megfigyelhetjük rajta az idei tavaszi kosztümkabátok sajátosságát, jóval hosszabb a tavalyinál, öt-hatgombos kosztümkabátokat készítenek, ez a forma előnyösebb, mint a régi, karcsúsít, nyújtja az alakot. A szoknyák símák, a berakás vagy szemberánc addig van levarrva, ameddig a kabát ér. A kis francia kosztümnél találkozunk az új divatötlettel, a lumberjackkel, ez olyanforma, mint egy derékig érő bolero, csakhogy behúzva és övbefoglalva, buggyos, blúzszerű, mindig hosszú az ujj, hamar meg fogják szeretni a nők,

Takács Annie-modellek

mert jól öltöztet és főképpen praktikus. Ez, amit a képen látunk, pehelykönnyű, fekete angoraszövetből készült, a szoknyája plisszébe rakva, a blúza osztriga-fehér csipkepullover, az is angorából.

Tricot parisien

Tavaszi szalma-yersey turbán

Takács Annie-modelllek

Figyeljük meg a két nagykabátot: az angolnak, meg a franciának egyaránt síma a vonala. Talán csak éppen más anyagból készült és a zsebeket másféleképpen helyezik el. Az angol kabát

mohazöld és négerbarna csíkos gyapjúszövetből való, kihajtója nincs, széle a nyaknál visszahajlik. Minden díszje a két óriási zseb és az a vörös rák, melyet virág helyett kitűznek a kabátra. Francia társánál a rák helyét arany galyacska foglalja le. Talán olajág... mindenestre békés, nőies ötlet. A kékróka színű kabátot hosszában domborírozással díszítik.

A tavasz az ideje mindenféle turbánnak, könnyű pullovernek, ezek a finom kis svájci holmik csinosak és melegek, van köztük kötött lumberjack is, kosztümmé varázsol minden szoknyát, de hűvösebb napokon kabát alá is felvehető. Teveször színű, tiszta gyapjúból készült. Tavasz szenzáció a szalma-jersey, melyből turbánt kötnek. Ez is időtálló viselet, minden nőnek jól áll, csak felvenni kell tudni, a két fénykép azt is megmutatja, hogyan lehet felvenni úgy, hogy egy csepp haj ne legyen kint, csak a turbán keretezze az arcot és hogyan viselhetjük kívül a haját. Tökéletes vonalú és milyen egyszerű a kétszínű kékből készített pullover, mellén hímzett motívummal, a fényképről pontosan elkészíthető a kis motívum. Aki maga is szokott és szeret kötni, otthon is elkészítheti, szép olaj-

zöld és barna, négerbarna és drapp, fekete és mustársárga összeállításban — a drappnak az árnyalatait most minden színhez egyformán viselik — az eredeti turbánok, lumberjack és pullover a tricót parisién legfrissebb, Svájcban érkezett, eredeti modelljei. **Izsáky Margit**

Tavaszi szalma-jersey turbán

Tricot parisien

Sándor észbekap

Sándor negyvenkét éves tanyai legény. Magas, mint a kút. Barna, akár a kenyérbéj. Haját már lassan rozsdásra marja az idő. Arca ráncosodik. Szeme még olyan, mint a sasé, de a járadtság már tanyát vert a pillái alatt. A válla, derékállása pedig azt mutatja, hogy Sándor egy tört ember, aki szalonájának javát már befalatozta a bicskával.

Pedig Sándor nem dolgozta magát roskadásig soha. Igaz, hogy ötven hold olyan föld áll a háta mögött, mint az álom és adóssága sincs egy fitying sem. Mégis eljárt fölötte a fiatalság. És ami a legfontosabb, a vagyon és egészség mellett nem házasodott meg soha. Egyedül él a kegyetlen gyönyörű kőtanyában a lovak és ökrök társadalmában a bérésével. Sándor most itt áll előltem. Értelmes pár tyúkot szorongat a kezében. És mondja, hogghát nagy baj van.

— Micsoda? — nézek rá.

— Elhínd a tekintetes urat lánykérőbe.

— Kihez?

— Szádvári Boriskához.

Főldrag sőtálak komolyan a szobában. Nézem Sándort. Gondolkozom a nagy soron. Mit csináljak?

— Nem megyek, — mondtam.

— Miért? — mered rám Sándor és úgy vágja a tyúkokat a sarokba, hogy sikítanak, akár a sziréna.

— Azért, — kezdem el komolyan, — mert az a lány tízenyolc éves. Nagyon gyerek magához. Magának már katona fiának, eladó lányának kellene lennie. Mit akar avval a csirkével? Ha megkérjük, úgy kikoszoraz bennünket, hogy az összes határ rajtunk nevet három hétig. Vagy azt hiszi, hogy maga még mindig az a húszéves fattyulegény, aki virágjában volt?

Sándor sápadtan nézett rám. Az életben még soha nem gondolt arra, hogy ő már az öregek sorába számít. Mindig a legénységgel mulatozott. A lángokkal társalkodott. Az igazság úgy fejeverte, mint a bunkósbot. Szinte széledgett a szavak útjei alatt.

— Szóval öreg vagyok már, — nyögte ki sokára és a szája szélét harapdálta.

— Magának akkor kellett volna megházasodni, amikor én lakziskodtam. Azóta már unokát ringathatna a térdekalácsán. Lenne rendes asszonyfelesége, rendes étele, itala, ágya, gunyája. Míg így csak cigánykodik és arról álmodozik, hogy elvesz egy tízenyolc éves süldőlányt, — olvastam rá tovább a kegyetlen igazságot.

— Tudja, mi lesz tíz év múlva egy ilyen házasságból? Gondolja csak el...

Sándor gondolkodott. Nézte a padlót. Izadt, reszketett, citerázott a lábására.

— Hát akkor nem házasodok, — nyögte ki egyszer sokára. — Visszamondom a kéréséget is a tekintetes úrnak.

— Számár maga, Sándor, — nevettem az öreglegény szemébe. — Azért, mert a Szádvári lány fiatal, magának nem kell asszony nélkül kintölnia. Sőt. Ki kell választani egy olyan rendes, tisztességes özvegyasszonyt, mint Balogné, — kezdtam el a házasságközvetítést.

— De annak fia van, meg lánya, — rőfent rám Sándor.

— Annál jobb! Készen kapja a gyerekeket, — nevettem vissza. — Mingyárt lesz legényfia, menyecske-lánya.

— Nem kell!

— Akkor vegye el Bakos Pollikát! Rendes, tisztességes, magához illő lány.

— Az se kell, — hörögte mérgesen Sándor.

— Hát egyes egyedül csak a Szádvári lányra van óhajtása?

— Csak arra, — dőlt neki az asztalnak az öreglegény és keserűen sirni kezdett. — Mit csináljak, ha úgy szeretem, hogy felkötöm magam, ha nem lesz a feleségem!

A tréfaság, egyszerre kiröppent belőlem, mikor a bömbölő, haldraszánt legényt megláttam. Ennek már fele sem tréfa. Ez a szerencsétlen megúszta a fiatalságát szerelem nélkül. Az igazi, nagy érzés most vetett lángot benne, amikor már lisztesedik a haja. És szerencsétlenségére egy olyan lánykába bolondult bele, aki a lánya lehetne, — szaladgáltak bennem a gondolatok. — Mit csináljak? Elmenjek? Várjak? Az öreglegény, lehajtott fejjel, még mindig siratta elmult fiatalságát, az elröppenő tavaszi, nyári napokat, amik már nem jönnek vissza soha többé. En pedig néztem ki a ragyogó világba s arra gondoltam, hogy szerencsétlenné teszünk egy gyereklányt.

— Ha nem kéri meg a tekintetes úr, holnap ilyenkor már küldhetne a faluba koporsóért, — törölygte a szemét a kabátja ujjával Sándor és keserűség volt még a leheltet is.

— És ha megkérem és nem adják, akkor mi lesz?

— Akkor meghal a Szádvári lány, — sutogta Sándor maga elé és a szeme különös fényben csillogott.

— Felejtse el azt a gyereket. Csak szerencsétlenségét hoz magára. — kezdtam fejtegetni az igazságot, de hiába volt minden szó. Egy órai magyarázat után is csak azt hajtotta Sándor.

— Nem bírok élni Boriska nélkül. Anynyira szeretem.

Ezek után mit tehettem? Elindultam keserűen a lánykérőbe. Mentem, mendegettem a Szádváriék tanyája felé, nagy elgondolkozva. Az öreglegény meg ballagott utánam szólanul, mint a kutya.

Beértünk a kis tanyába. Elrúgtuk a kutyákat. Ledobogtuk ájtatosan a lábunkat. Bekocogtunk a konyhába. Onnan a szobába. S mikor bent volt az összes háznép, előadtam a nagy kérelmet.

Az összes szépség hibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépítőszerek. Vidékre postai szétküldés.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézete

Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél úján is!

— Azért jöttem, kedves Szádvári szomszéd, hogy adja a lányát feleségül Sándorhoz, ha nincs valami kifogása, — mondtam meglehetősen.

Szádvári Boriska ennek hallatára akkora kacagott, mint ezer csilingelő virág. A hangja zengett, bongott, mint az üvegharang. Aztán odalibeggett Sándor elé. Rám mosolygott, mint a rózsza.

— A felesége leszek, de csak egy kitélt alatt.

— Mi az?

— Ha rám iratja kend a lakzi előtt a jele földjét, — lehelt a lány forrón az öreglegény arcába s csókra nyújtotta a száját. Sándor felugrott erre a szóásra, mint a feljesztett farkas. Beleragadt a lány hájába. Maga felé fordította a fejét. S úgy a szemébe meredt, mintha a bordái közé akarna onnan letátni.

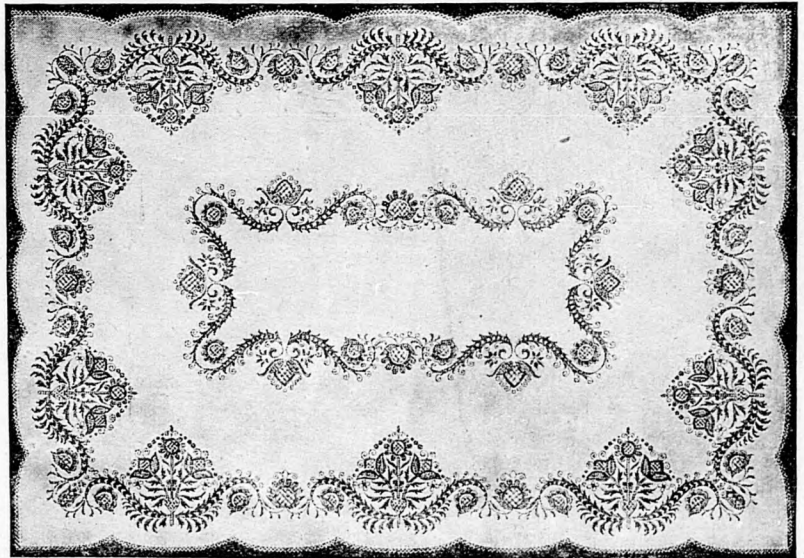
— Ugy! Szóval a jele földért hozzám jönne! — csikorgotta. — Vedd tudomásul, hogy mindenem a tiéd lett volna, de így te sem kellesz! — lökte el magától megundorodva és rámondított. — Gyereünk innen, tekintetes úr!

El is mentünk, egyenesen Bakos Pollához. És onnan egy jó óra múlva úgy vezettem haza Sándort, mint valóságos vőlegényt.

— Tisztába vagyok az összes világgal, — mondta az úton az embernek való s látzott az arcán, hogy dlmái édes világából most ébredt fel a fekete igazságra, a deres haj valóságára.

Otthon még egyre méltatlankodtak a sarokban a tyúkok. Rikácsoltak, mint a rossz sziréna, s félszettel Sándort lesték, ki immáron megoldotta szegény élete legnagyobb csomóját. Aztán elhallgattak. Mert Sándor elindult velük Bakos Pollák felé, hogy tyúkpaprikás legyen az eljegyzési örömcsozara.

Gyomai György

Hímzett asztalterítő. Lenvászonra előrajzolva 100×140 cm méreiben P 11.50. Hímzéséhez gyöngyfonál kis motringban 34 fill. Szúrtsablón P 2.— MUL Kézimunkabolt

NÉHA A CHYPRE IS SEGÍT...

— Ez már több, mint amit szó nélkül elnézhet az ember — csapta le a kártyát kezéből az egyik férfi. Partnerei, két nő és egy úr, kérdőleg néztek rá, miért háborodott úgy fel. — Ezt már én is megbotránkózással nézem, amit ez a Thajty csinál. Itt van a gyönyörű, kedves, szép fiatal felesége és állandóan ezzel az elvált asszonnyal flörtöl.

— Érdekes és furcsa, hogy maga annyira a szívére veszi ennek a kis asszonykának a sorsát — szólalt meg az egyik partnere. — Istenem, hát ő is asszony, öneki is át kell esni azokon a dolgokon, amelyeken mi nők, majdnem mindannyian átessünk. Klára a szerencsésebbek közé tartozik, mert erősen és rendületlenül bízik az urában. És nem az a fontos kedvesem, hogy férjüröm mennyire hű, hanem hogy a feleség mennyire bízik!

— Látja, asszonyom, Thajtyné szeme még engem is megzavar. Nem tehetek róla, de ha rám néz, az egész férfinem miatt szégyenkezem. Olyan tisztaság, olyan ösztönös nyíltság, becsületesség sugárzik a szeméből, hogy képtelen lennék vele szemben egy szó hazugságra is. Eppen ezért bosszankodom annyira az ura viselkedésén.

— De kedvesem — nevetett a szép partnere, — maga olyan szentimentális, mint egy kivénült hőszerelem. Nyugodjon meg, ha Klára észrevesz valamit, nem fogja lecuknálni a szemét, hanem jobban kinyitja! Nincs olyan asszony, aki egyszerűen átsétál a másvilágra, ha el akariák venni tőle az urát.

Thajty és az elvált asszony, akikről a kártyázók vitatkoztak, szorosán egymás mellett sétált a fürdőhely szép parkjában.

— Mit gondol, mi lesz ennek a vége? — szólalt meg az asszony. — Ez így nem mehet tovább, hiszen már az egész furdőközönség ránkígyvel!

— En nem tudom, Irma! Én nem tudok gondolkodni, én teljesen megbolondultam, én nem eszem és nem alszom és a legnagyobb erőfeszítembe kerül, hogy a feleségem előtt eltitkoljam ezt a szédült állapotot. Mit tett velem? És mit tegyek én? Kétéves házasságunk. Harminkétes koromban nősültem, túl a nagy szerelmeken és viharokon. Elvettem egy húszéves szép, naív, kedves teremest szerelemből. Azt hittem most már jön a békés szép, jó családi élet. Minden olyan jól ment és jött magál Jött és olyan tüzeket gyújtott, amelyekhez hasonlók azelőtt sohasem égtek bennem. Szenvedek, kimondhatatlanul kínlódom, maga pedig hideg, érzéketlen és számitó.

— Természetesen, én hideg, érzéketlen és számitó vagyok, mert védem a tisztességem — felelt az asszony keserűn. — Azért, mert elvált asszony vagyok és azt maga nagyon jól tudja, hogy nem a saját hibámból, most már legyek a férfivágy szabad prédája. Nem, barátom, ma este szedem a sátorfám és tovább utazom. Majd megnyugszik a felesége mellett; én pedig, Istenem, hát hordom ezt a bánatomat is a többivel együtt.

Ezt már könnyezve mondta az asszony, ezek a könnyek aztán teljesen elvették a férfi esztét.

— Nem fogsz elmenni, vagy ha menni akarsz, én is veled megyek! Délután öt órákor a kiserdőben találkozunk és mindent megbeszélünk. Ott leszel?

— Ott leszek, mert szeretlek és mert bízom benned — felelte halkan az asszony.

— Fiaskám! — szólalt meg közvetlen hátuk megett Thajtyné — a bécsi iskola-társad vár a telefonnál.

— Megyek, igen, megyek, köszönöm drágám — dadogta a férfi zavarodottan, közben figyelte felesége arcát, ki akarva olvasni belőle, vajjon hallott-e valamit? Az asszony arca kedves és nyugodt volt, mint mindig.

— Hogy milyen szép itt minden! — mondta Thajtyné kedvesen, — megengeded, drágám, hogy az uram helyettesítem és sétáljak veled tovább?

— Végtelenül boldogok tesszel édesem, hiszen nagyon kevesen dicsekedhetünk a barátságoddal, olyan visszavonultan élsz.

— Remélem, nem feltűnően vagyok visszavonult?

— Nem, szívecském, de nekem nagyon hiányzol, mikor visszavonulsz. Csak arra vagyok kíváncsi, mit csinál ilyenkor?

— Mit csinálók? Gondolkodom! Van egy nagy, nagy problémám. Úgy szeretném elmondani, de te olyan okos asszony vagy és félek, hogy kinevetsz érte.

— De szívecském, csak nem tételezed fel rólam...

— Nagyon kedves vagy drágám, elmondom hát. Tizenötéves korom óta Chypre-parfömöt használtam. Az uram a parfömömbe lett előbb szerelmes, azután énbélem. Menyasszony koromban nagyon sokszor mondta, Klárikám, nagyon tetszel nekem, nagyon szeretlek, de el sem tudnák képzelni enélkül az illat nélkül.

— Hiszen te nem chypret használsz!

— Most jön a szomorú rész. Egyéves asszony voltam, mikor dillandó fejfájás kezdett gyötörni. Orvosi vizsga a városunkban, tandíri vizit Pesten, nem tudták megállapítani, mi idézi elő ezt az állandó fejfájást. Az uram már Bécsbe akart vinni, mikor meglátogattam édesanyám egyik barátinőt, akinek elpanaszoltam betegségemet. «Klárkám, menj csak szépen haza és dobd ki a parfömödet, szellőztess ki tőle jól a lakástokat és nem fog fájni többé a fejed.» Így cselekedtem és elmúlt a fejfájásom. Azóta eltelt egy év, végig próbáltam igen sok parfömöt, egyikkel sem tudok megbarátkozni és mindig hallom az uram hangját, bár sohasem szól erről, el sem tudnák képzelni enélkül az illat nélkül». Rögösezm lett nálam, hogy elveszítem az uramat, ha nem használom a chypret. Akart még valamit mondani, de észre vettem, hogy közeledik az ura, azért mutatódjait szájára tette, jelezve Irmának, hogy az ura előtt nem folytathatja tovább.

Irma, a szép elvált asszony gondolkodva ült a tükör előtt. Menjek, ne menjek? De már tudta, hogy menni fog. Nem

szere? Egy okkal több, hogy hozzákösse az életét! A másikat szerette, azért hagyta el. Igen, de az asszony, a felesége, hogy szereti, hogy bízik benne és huszonkétéves, mint ő volt akkor... mikor tőle is elvették az urát. És őt sajnálta az a másik? Törődött vele? Lassú mozdulattal a parfömös üveg után nyúlt. Egyszerre felugrott, a szekrényhez szaladt és lázasan kezdett keresni. Ez sem az, ez sem az, mondta maga elé; ez az, kiáltott fel, örömmel kezébe véve egy parfömös üveget: Chypre de Coity. A tükör elé szaladt, hajára, kezére, ruhájára bőven szórva az üveg tartalmából, aztán még egy öntelt pillantást vetve a tükörbe, mosolyogva hagyta el szobáit.

Félhat. Thajtyné élettelenül ül szobájában, becsva magát a dívánpárnák közé. Így ül már egy óra hossza óta, mióta az ura elment. Lépéseket hall, az ura lépteit.

— Szervusz, kis cimborám! — lépett be az ura. (Kis cimborám, már két hónapja nem szólította így az ura.)

— De hamar visszajöttél, hiszen csak hét órára ígérted.

— Az igaz, de mire leértem a hallba, már várt a telefonértesítés, hogy ma a tárgyalásból nem lesz semmi. Erre a kiserdő felé indultam, hogy sétáljak egyet...

— És ott találkoztál Irával!

— Úgy ahogyan mondd, drágám, de ezt honnan tudod?

— Honnan tudom? Azt hiszed, nem vettem észre, hogy Irma tetszik neked? De nem is csodálkozom, mert Irma sokkal szebb, mint én!

— Kicsoda szebb nálad, édes gyöngyvirágom — kapta karjaiba az asszonyt Thajty. — Var a te hajadnak, szemednek pária és lehet-e elfelejteni a te édes gyöngyvirág illatodat?

— De öreg cimborám, csak nem akard velem elhitetni, hogy Irma nem szép asszony — simult szerelmesen az ura karjába Klára.

— Szép, szép, hagyta helyben Thajty, de ha még egyszer olyan szép lenne, akkor sem tetszene nekem, mert képzeld, kis cimborám, ez az asszony chypre-rel illatosítja magát. Emlékszel, mit mondtam neked, még völegény koromban?

— Hogyne emlékezném — felelte nevetve az asszony, — dicsérted nagyon az én erdei gyöngyvirág parfömömei és azt mondtad, «szeretném, ha mindig ezt az illatot használná az én Klárikám.»

— Na, látod, kicsim! Hogy tetszethne ezeketán nekem Irma az ő chypre-jével. Mondok egy okosat, gyérünk haza holnap! Vár már otthon a sok munka.

— Miért kell holnapig várni, amikor a ma esti vonattal még elmehetünk? — felelte Klári és már le is ugrott az ura öléből. — Szaladj fiaskám, nézz a bőrdöndök után, én pedig csomagolok! — Kacagva, csókok közt tolta ki az ajtón az urát, csak mikor már egyedül maradt, vált nagyon komolyra az arca és zemei megteltek könnyel.

— Édes, jó Istenem — sóhajította, — bocsásd meg nekem ezt a hazugságomat, de Te ismersz és jól tudod, hogy behaltam volna, ha elveszi tőlem az uramat.

Vajnainé Török Júlia

Zörgő

VASZON és KELENGYE

Szocialom

DEAK F. UCCA 19

Kalandom Ausztráliával

Vidám beszámoló
egy házas-pár
expediciójáról

IX. FEJEZET

Yrta:
D Keömlay Ybolya

A hetek lassanként hónapokká cseperedtek. Beköszöntött a tél. A napokkal enyhébb voltak, akár csak nálunk az ébredő tavasz, de esténként hidegre fordult az idő, a jeges szél még a csontját is átjárta az embernek.

A kandalló a legostobább fűtési intézmény. Tulajdonképpen semmi köze sincs a fűtéshez, inkább a hangulatvilágításokhoz sorozám. Vettem egy hordozható villanykályhát. Ez volt a világ legrágább kályhája, noha a boltban csak öt fontot (140 pengő) fizetnem érte. A kályha meg én elválasztatlanok lettünk. Reggel, mielőtt felkeltem, bekapcsoltam és mikor jól átizzottak a finom kis dróthuzalokká, együtt mentünk a fürdőszobába, a kályha meg én. A fürdőszoba felszerelése ugyanolyan „célszerű” volt, mint a kandalló. A gázmelegítő vizzartályban pillanatok alatt felforrta a víz, viszont a levegő fagypontra maradt. Anyit fáztam és anyit szenvedtem a hidegtől, hogy elhatároztam, azt az embert, aki előttem „téli örömről” meg beszélt, szó nélkül leütöm. Annak ellenére, hogy ilyen ember nem akad és én nem ütöttem le senkit, mégis majdnem a börtönbe kerültem tömegvilágosság miatt. Ennek az estnek ketten voltunk a főszereplői: a kályha meg én!...

Egyik este, — kint vad orkán dühöngött, amitől az emberek nyaka a válluk közé szaladt és amitől úgy járkáltak, előre szegezett fejjel, mintha fel akarnák ölelni egymást, — gondoltam örömméppet rendezek magamnak és előre gondoskodom jó, meleg szobáról meg ágyról. Hogy legalább a kellemes meleg fogadjon, amikor éjjel fázadom hazatérek és lefekvéskor ne érezsem magam márványtalapzaton nyugvó szobornak. Így hát a kandallót alaposan megraktam fahasákkal, aztán két keresztbe rakott söprnyél segítségével paplanomból ügyes kis sátorot börtörtöm ágyam fölé, alája állítottam az üzembe helyezett villanykályhát és ezek után saját bölcseségemtől megittasulva távoztam.

A véletlen zsnap úgy hozta magával, hogy Szalkay delután nem jöhett el hozzám és este is annyira elkésett, hogy már csak a villamosállomás előtt ért utól. Még máig is hiszem és vallom, hogy ennek a komisz

véletlennek köszönhető, hogy mikor éjjel hazatértünk, a ház előtt tüzoltókecsi állott és az utcán riadt szomszédok ácsorogtak. Háziasszonyom papírtekeresekre csavart hajzatával, mint egy bosszúra éhes Meduzá ugrott felém.

— Mit csinált Mrs. Vaary? (Rém naiv kérdései vannak ennek a nőnek!) Hanyag-ságával felgyújtotta a szobát!... Ha nem lettem volna idején figyelmes az égett szagra és nem törtem volna be az ajtaját, az egész házamat porig égethette volna! Sőt, ebben a nagy szélben az egész utca leghetett volna! — sipította, miközben a szemével felnyársalt, kerékbetűt, keresztrefeszített, felnégyelt és mint műkedvelő Meduza várta, hogy kővé változzam.

Est ugyan várhatta!

— Ne arról beszéljen Mrs. Izé, hogy mi minden történthetett volna, mert fantáziám nekem is van, azt mondja el inkább, hogy mi minden égett le!

Kiderült, hogy csak a fél szoba lett a lángok martalékává, úgymint: az egy szőrűstül-bőröstül, egy éjjeliszekrény, egy fotel, egy ágyszőnyeg és egy könyves-állványka. És ezért csapott ez a nő leny patálit! Ezért fenyegetőzött rendőrséggel, meg bírósággal és ezért a pár rongyos bűtdorabartól ismételtette percenként, hogy az ő kitűnő szaglásának köszönhetően, hogy gondatlanságából okozott tömeghalál vétségével nem kerülök a börtönbe. Mintha ahhoz olyan extra orr kellene, hogy az ember egy lánólós szoba égett-illatát felfedezze! Megkértem, hagyjon erőszakkal betört a szobámba. Ezt a kijelentést a Meduza nem bírta lábon elviselni, összerogyott, akár egy öreg rongybaba.

Azért a hatóság így sem hagyott zavartalanul!

Nem volt elég, hogy azon az éjjeien alvás helyett költözökkel foglalkoztam, másnap reggel kiszállt egy kőmegeállított bizottság, meg néhány tüzzkértő, akik, mintha whiskeyvel, cigarettával és legmeyerőbb mosolyaimmal elárasztottam őket, negyven font kárterítést róttak rám és a jegyzőkönyvbe jóindulattal behazadzták, hogy a tűzet a kandallóból kipattanó szikra okozta. A tényállás kissé megörbítették és a ledől paplanstórról, mint a tűz valódi okozójáról egy árva szó sem esett. Méhértelenül boldog voltam, hogy a hatóságokból sikerült így „kimosolyognom” a súlyosbító körülményt.

*

— Elsősorban az izmokkal kell rendezőnnünk! Ha az izmokat sikerül „betörnünk” és a test elérte a kellő hajlékonyságot, akkor kezdetjük a táncok gyakorlását! — jelentete ki Miss Crable. — Ez

akaraterőt, szorgalmat és türelmet igényel... A haladás tisztára önként függ!... Rövid testhezismuló trikókban, lábunkon sarkatlan tánccipőkben állunk a gumipadlós szoba közepén Dollyval és mindketten lebegtünk az „izmokat betörő” gyakorlatoktól.

Az ötlet, hogy Miss Crable-től magánszámokat tanuljunk, Dollytól származott. Dolly ugyanis időközben egy artistaügynökkel ismerkedett meg és mindenáron a világot jelentő deszkákra óhajtott kerülni. — Beszélni akarok veled! — mondta egyik este izgatottan. — Arra gondoltam, hogy betanulhatunk együtt néhány táncszámot. Most remek alkalmunk volna, hogy elsőrangú szerződésekhöz jussunk!

— Csak az a kérdés — mondtam —, vár-majd ránk ez az alkalom, amíg a tanulással elkészülünk?

— Az vár! Nyugodt lehetsz!...

Elmentünk Miss Crable-hez. Dolly előadta, hogy miről van szó, mire a leveztelt táncsillag kijelentette, hogy fejenként húsz fontért betanít nekünk hat számot. — Talán egyelőre három is elég lesz! — jegyeztem meg alkudozó hangulamban, mert hát végre is mit tudom én, lesz-e az egészől valami, húsz font pedig nagyon sok pénz, különösen annak, aki légezt!

A hivatgat táncfenomené minuszra csökkentet rokonzenével tekintett rám, Dolly meg egyenesen rámfordult.

— Hová gondolsz? Három szám, az semmi! Nekünk repertoár-ra van szükségünk, különben szóba se állnak velünk!...

Én ugyan attól sem lennék boldogtalanabb! — gondoltam és legszívesebben lemondtam volna az egész tanulásról. Különösen aztán, hogy Miss Crable a tandíj ötven százalékát, röviden és tárgyilagosan előre követelte. Ezen a nön látszott, hogy nem utone az élet porondján! Miss Crable fölöttébb céltudatos volt. Dolly, gyanus nemtörődömséggel fogadta az ötven százalékos igénylést és szó nélkül letette a tíz fontot. Én öszintén vonakodtam követni példáját és éppen a kifogások között válogattam, mikor Dolly jól oldalba bökött és beszédesen hnyurgatott, hogy fizessek és ne komédiázzam anyit, „rongyos tíz font” miatt; ne hozzák rá szegényt a kicsinyeskedésemmel. Miss Crable úgy nézett rám, mint egy raffinált pök az áldozatára, miközben megkérdezte, hogy a hétfő—szerda—péntek-beosztás megfelel-e nekünk?! Egyszerűen nem akarta észrevenni hazobasomat és ezzel ügyesen kiszuggerálta tőlem is az előleget.

Amint az úgy anyagi részét elintéztük, Miss Crable megszűnt jelenlétünknek ragaszkodni. Barátságos „good bye”-jezések után elindultunk és alighogy az utcára értünk, Dolly rosszul megjázottármület fel feliskoltott: „jaj, a csomagomat otfelejtettem!” Ezzel már szaladt is vissza. Tulságosan sokat hallottam az ausztráliaiak ravaszágáról, valamint arról a kiváló jellemtulajdonságukról, mely szerint pénzért még az apukát is szívesen becsapják, semhogy ne láttam volna át a színt. Dolly trükkje olyan világosan állt előttem, mint tulajdon ostobaságom! Nyilvánvaló, hogy a táncárkat egyedül én fedezem, a szomorú a dolgotban csak az, hogy ezt Miss Crable és Dolly jóval előbb tudták, mint én. Nem tudnám megmondani, mi szomorított el jobban, Dolly komiszságá-e, vagy saját együgyűségem! Azért, hogy lássa, nem vagyok teljesen gyengeelméjű, mikor visszajött enye céltudossággal megkérdeztem tőle: — na, visszakaptad? — Dolly mélyen elpirult, ami felért a beismeréssel. (Folyt. köv.)

Orvosok ezrei

ajánlják a Togat-t

rheumatikus és kövszvényes fájdalemak ellen, idegfájdalemaknál, fejfájdalemak, tag- és izületi fájdalemaknál, valamint meghűléses betegségek ellen. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P. 160

Hóry László levele

Dr. Mihály Imréné lelkes rendezői irányítása mellett a Nemzeti Kaszinóban a Légóutalmi Ligát Pártoló Hölgyek Társasága fényes időköznyelvi estélyt rendezett. Sok ismert hölgy között ott láttuk Apor Marietta bárónőt, Telegi Erzsébet grófnőt, Hamar Méné, Breuer Antalné, Csontos Marikát és másokat. Bartha Gyula főtanácsos, a társaság házi zeneszerzője néhány kedves dalát mutatta be. Az estély sikere Stroósz István, a kiütött házigazda érdeme elsősorban.

Hanny Évát, Hanny István záados és felesége Hadász Katalin leányát eljegyezte dr. Enyedy Miklós, az Országos Központi Hitelszövetkezet főtitkárja. A vőlegény atyja Enyedy Miklós, az OKH aligazgatója, édesanyja pedig Hanny Ilona.

Zschintzsch német kultuszállamtikár a napokban Hóman Bálint kultuszminiszter meghívására rövid időt Magyarországon töltött. Vidéki körúti során a székesfehérvári polgármester ebédre hívta meg az előkelő német vendéget kísérelével együtt. Tizenhatszemélyes pompás magyar ebéd várta Zschintzsch illantitkárákat. A magas vendégek azonban nem érkeztek meg, a remek falatokat a szegényeknek kellett kiosztani. Mint kiderült, a látogatást tisztázó telefonbeszélgetés során félreértés történt és a vendégeket egy nappal a jelzett időpont előtt várják. Persze másnap sem maradtak azután éhen a kedves vendégek...

A Tátra tele van magyar vendégekkel. Egy röpké seregszemlén az ismertnévű magyar vendégeknek egész hadseregét sikerült összegyűjteni noteszünk lapjain. Otátráfűdében voltak: Lázár Mária színművésznő a férjével, dr. Tassonyi Ernő miniszteri tanácsos, Zalay György vezérigazgató, dr. Bence Gyula egyetemi tanárék, vízész Ricsóy Uharik Béla földművelésügyi osztályfőnök a nevével, Konkoly Thega Kálmánék, Ocsay László, gróf Pongrácz Vilmos, gróf Bethlen Adám, Kállay Tamás, dr. Paksy József, a Diószegi Cukorgyár igazgatója, Perényi László, a Hitelbank igazgatója, Lamotte Károly, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank vezérigazgatója nevével. — Uj-tátráfűdében magyar vendégei közül az alábbiakat nevével sikerült feljegyezni: Sváb Sándor földbírtokos, Judik József, a Magyar Nemzeti Bank igazgatója, Káldi Jenő, Farkas Elemér nagybirtokos, Gaál Franciska a férjével, dr. Csilléry Bélák. — Tátraszépláron a következő magyar családok pihentek: Barcsay Ákos, Pest vármegye főispánja, Zilahy Lajosék, báró Skerlecz Gyuláné, Ghiczey Jenő rk. követ és meghatalmazott miniszter, Hermann Miksa műegyetemi tanár, volt kereskedelmi miniszter. — Matlárházán voltak Imre József egyetemi tanárék és Mikecz Odán ny. igazságügyminiszterék. — Tátralomnic vendége volt: Szelezky Zita a férjével, báró Dörny Mária, gróf Lováry Gabriella. — Tátraothonban üdült Papp Simon főbányatanácsos. — Csorbatón volt dr. Budinszky László országgyűlési képviselő.

Kollerich Pál igazgató a közelmúltban egyik dunaparti bárban délutáni coctail-partyt adott, amelyre az egész ifjú arisztokrácia hivatalos volt. Mintegy kétszázötven személy fordult meg ezen a délutánon a bárban. A hangulatmesterek Bethlen András gróf, Draskovich Péter báró és Hohenlohe Ferenc herceg voltak.

Dr. ifj. Liptay Lajos, a Községi Takarékszövetkezet 24 éves ifjú tisztviselője, aki az új banktisztviselői generáció egyik legszebb ígéréte volt, tragikus hirtelenséggel elhunyt. Édesanyját, Liptay Lajost, a takarékszövetkezet igazgatóját porig lesújtotta egyetlen gyermeke váratlan elvészése. A bankvilág tagjai mélyen osztoznak Liptay Lajos gyászában.

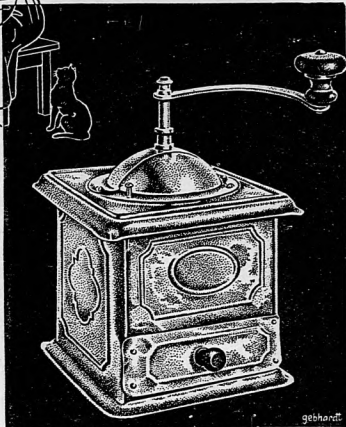
Pösch Klári, Pösch Gyuláné, a Pénzügyintézet Központ vezérigazgatójának leánya; jelenleg kétségkívül a főváros leaellőalabb titkárnője, vízész dr. Gyulai Tibor, a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara miniszteri biztosának munkatársnője. A fáradhatatlan Pösch Klára ezt megelőzően a nemzetközi női mozgalomban vitt irányító szerepet.

Arkay Bertalan műépítész, a városmaióri templom építője és a központi városnév dunaparti elhelyezésének lelkes apostola az amerikai Smith-alapítványból ösztöndíjjal kapott és a közeljövőben Japánba és Amerikába utazik tanulmányútra.

A báliszezon utolsó garasát is elvitte a fiataloknak. Hitelefőrásai teljessen kimerültek. Száz pengőt kellett kerítenie a föld alól is. Súlyos válságban a követezőképpen segítette. Elment nagynénjéhez, akinek már adósságaival szokásos hitelkerete túllontól volt terhelve. Így szólt: «Anna nénem, emlékszel még milyen súlyos beteg voltam két hónapja?» «Igen, tüdőgyulladásod volt.» «Sajnáltd?» «Nagyon sajnállok, fiam.» «Akkor adni most koszorúmegegyváltás címén 100 pengőt.» A kérés olyan talpraesett volt, hogy nem lehetett megtagadni, a pénzt ki kellett fizetni.

A kávéfőzés történetéhez

Bádoglombézüből készült kávédaráló, leggyorsabb formája azáltalóosan használt kávédarálóknak. A háziasszonyok eszles köre használja, mert öfűkésűlője és a mögta olesón beszereshető

Két kávédaráló

kell a kávéfőzéshez. Az egyik az, amelylyel a kávé megdaráljuk. A legszegegyebb háziasszonynak is nélkülözhetetlen segítőtársa ez.

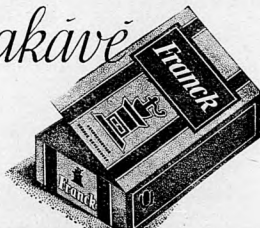
A másik az a kávédaráló, amely a **Franc**- cikóriakávé jólismert kékbarna dobozán látható. Ez is ajánlatos, mégpedig minden kávéitalhoz! Ez adja szép, sötétbarna színét, tökéletes ízét és azt a kiváló zamatát, amely mindennapi kávékat előttünk olyan kívánatosá teszi. Ha csak rá gondolunk, máris érezzük pompás illatát.

A megújított és új kávédaráló!

Franc

cikóriakávé

Rivaldafény

IRJA MATRAI BETEGH BÉLA

NEMZETI SZÍNHÁZ Elnémult harangok

Aki egyszer hallotta, hideg, ködös télvégi éjszakán, a félrevert harangok kongását, mint a riadt szív dobogását, a vészjelet, amely feketén és hatalmasan, feltartóztatathatatlannul jön a víz, aki egyszer úgy figyelt föl a sziréna vijjogó hangjára, hogy tudta, hogy a következő percekben megjelennek fölötte az ellenséges repülőgépek, annak az emlékezetében mély nyomokat hagy ez a hang. Vészjel volt a század elején Rákosi Viktor „Elnémult harangok” című regénye, majd a Malonyay Dezső társaságában belőle írt színmű. Figyelmeztetett, hogy a keleti hegyeken sötétlen és éhesen ólálkodik egy nép s igényt tart ősi jussunkra, az erdélyi földre. Babonáságokkal és pénzzel megvásárolja a lelkeket, szívós munkával kimossa a magyar házak alatt az alapot, mint a víz, hatalma lassan és izzóan terjed Erdély földje alatt, mint a bányatűz. Figyelmeztetett, hogy körülöttünk a hegyek erdeiben és odvaiban összeesküvést szőnek ellenünk alattomos erők s csak az alkalmas pillanatot várják a merénylet elkövetésére. Távoli mennydörgése volt ez a darab egy közeledő viharok s a napfényben fürdők akkor nem vették észre, hogy körülöttük villámoktól sűrű lett a légkör. A jégeső pedig kopogni kezdett hátunkon s néhány év múlva a dráma próféciája drámai módon beteljesedett. Erdély elszakadt s éppen azok a titkos hatalmak szakitották el tőlünk, amelyekről ez a darab beszélt. A pápa, aki babonáival rabláncra fűzte a tévelygő lelkeket; a settenkedő oláh irredenta, amely olyan primitívül és mégis olyan megfoghatatlan erővel terjedt hegyoromról hegyoromra, az erdélyi völgyek és domboldalak egyik kis falujától a másikig, mint az őserdők különös táviróján, a tamtamon, a harci jel; a júdaspénz, amely bőven és csengve ömlött Ó-Romániából az itteni agitátorok zsebébe; s nem utolsósorban a saját gyöngeségünk és tehetetlenségünk. Ezekről mind beszélt ez a darab, mint a közeledő vészről a félrevert harangok ijedt hangja, mégsem figyelt rájuk senki, amíg a jóslat be nem teljesedett... Azóta sok esztendő telt el és sok nemzeti gyötrelmen mentünk keresztül. Ki kellett bójtőlünk huszonnégy keserű évet, hogy a jóslat átkát lemossa rólunk az idő s tiszta lélekkel léphessünk át ismét Erdély kapuján, mint a hamvazószerdától nagyszombatiig tartó, vezeklő, bójti úton a feltámadás elé. Megszenvetünk alatta mi s megszenvetkedt azok, akiket elszakítottak tőlünk. A Simándy Pálók és Papp Mózések, de a Petruk és Juonok is. Megtanulták ők és megtanultuk mi ezalatt a hibákat, amiket nem is mindig mi követtünk el, hanem kegyetlen magyar sorsunk, a saját bőrünkön tanultuk meg s ez a biztosíték arra, hogy — ha rajtunk áll — nem fogunk megismétlődni. Sok esztendő telt el a darab első előadása óta s időszűrűségéből bizony mindegyik elvitt valamit. A fűtő évek megfakították égő színeit. Ami akkor vörös volt, mint a vér, ma már csak rózsaszín mint a málnaszörp. Ami akkor gyujtott, akár a tűzvész, ma már csak melegit, mint egy szelíd kandalló. Ami akkor nemzeti tett volt, ma már csak történelmi emlék.

De, — s itt vissza kell térnem ennek a színházi beszámolóknak első mondatára — aki egyszer hallotta félrevert harangok zú-

gását s átélte árvíz idején a borzalmak éjszakáját, abban még most, a Nemzeti Színház e késői felújításán is, feltámad a riadalom s ebben az ártatlan hajnali harangszóiban is meghallja azt a vészés hangot, amelyet harmincöt évvel ezelőtt Rákosi Viktor megkondogott. Már pedig valamenynyien átéltük azt a politikai árvizet, amely huszonnégy éven át megszállva tartotta sajátos mocsárrelével a mi mezőinket s amelyet csak a közelmúltban sikerült lecsapolni. S úgy ülünk a színház nézőterén, míg az „Elnémult harangok”-at nézzük, mint akiket egy fájó emlék a nehéz multra, vészterhes időkre emlékeztet. Rendezés és előadás egyforma tehetséggel szolgálja ezt a hangulatot. Kiss Ferenc úgy állította színpadra ezt a művet, ahogyan régen játszották, ezzel is hangsúlyozva,

hogy a darabnak nagy tradíciói vannak. Ugyancsak ő játszsa Todorescu Tódort, a sötét pópát. Nagy feladat ez s Kiss Ferenc egész rendkívüli művészi alakító-képességét felmutatja benne. Megrajzolja az apát, akiben állati ragaszkodással él a szeretet a lánya iránt, a politikust, akit a becsavagy becselenségre tüzel, a családi despotát, aki előtt vinnyogva meghunyászkodik az egész háznép. Simándy Pált egy fiatal kolozsvári színész, Nagy István alakítja igen rokonszenvesen. Szép beszéde és előnyös színpadi megjelenése egy csapásra megnyerte a közönséget. A pápa lánya, Florica szerepében Lukács Margit igen dekoratív. A három szereplő mellett elsősorban a nagyon tehetséges Mészáros Ágít, Ónody Akost, Nagy Adorjánt és Naszódy Sándort kell megdicsérni.

ÚRI TÁRSASÁG

Beszámoló

Különös könyv Sebestyén Mária «Modern Csupkerézsika» című regénye. Egy tizenhöz éves alföldi kislány naplószerű beszámolója London és Róma városáról. De túl események regisztrálásán, városok és emberek jellemzésén, egy leánylélek fejlődésének is a regénye. Talán csak néhány bepillantás abba a csodálatos rejtejlébe, ami az emberi lélek. De amit az írónő jóvoltából látunk, azért hálás köszönettel tartozunk. Sebestyén Mária bravúrós regénynaplója megérdemli, hogy ott díszeljen minden magyar asszony könyvespolcán. — A Pátria Irónők Társasága február 28-án este irodalmi teadélutánt rendezett. Törökkné Kovács Hermin elnöki megnyitójátán Ruzicska Mária, Kosáryné Réz Lola, Pálffy Margit irónők különösen szép sikert arattak. — H. Hajtva Etelka «Háromszéki harangok» című hazafias tárgyú színdarab hangulatos történet keretében a bécsi döntés lázas napjainak emlékét viszi színpadra, hogy mindenütt, ahol elhangzik, fellobogjon a közönségben a hazatért erdélyiek öröme. A műkedvelő előadásokat rendezőknek figyelmébe ajánljuk ezt a hazafias tárgyú színdarabot.

Hímen-hírek

Múlt év december 19-én esküdött örök hűséget jákfai Gömbös Sándor áll. véderületi vezető, úszoki kedves előfizetőnk Ferenczy Rózsának, jákfai Gömbös Gyula szföv. énektanító Egerváry Mária-nak a bécsioperaüti ev. templomban. Násznyogok voltak: dr. Hortobágyi Imre és Szvoboda Béla. — Sebő Erzsébet rimaszombati hűséges előfizetőnket eljegyezte Fűzy István máv-tisztviselő. — Prácer Erzsébet régi előfizetőnket a Kálvin-téri ref. templomban oltárhoz vezette Vaida László. — Primus Magda bpesti kedves előfizetőnk és Ereky Vilmos örök hűséget esküdött a Margit-körúti ferencendi barotok templomban. — Kovalki Marianna okl. tanítónő, jászberényi hűséges előfizetőnket eljegyezte Császár László m. kir. hadnagy. — Kócán Mária Sarolta (volt Törtelnyé) bpesti régi előfizetőnket eljegyezte Maros János. — Némeih Gizike Ganz-kertvárosi kedves előfizetőnket eljegyezte Wutka Ignác.

Új kismagyarok

Dr. árvátfalvi héczei Héczey Lajos kir. ügyész és felesége Wenczel Eleonóra bpesti kedves előfizetőink boldogajententik, hogy Tamáska kisfiúk mellé a Mindenhátó kislányt küldött, aki a szentkereszttségben a Zsuzsánna Eleonóra Jolánka nevet kapta. Keresztülők: Wenczel Jolán és id. árvátfalvi héczei Héczey Lajos nyug. tszéki elnök. — Vágó Ferenc és neje Patonai Rozália kocséri hűséges előfizetőink örömmel közlik, hogy hároméves Tibikéjük mellé új kisananggal érkezett, aki a szentkereszttségben az Emil Dénes nevet kapta. — Vashegyi János és neje, Kovács Mária selypi régi előfizetőink boldogajententik, hogy a jó Isten tízéves Pityukájuk mellé kisleányt adott, aki a szentkereszttségben a Katalin Erzsébet nevet kapta. Keresztülők: Vashegyi Lajos és neje Mátvás Erzsébet, Jobbágyi. — Richnovszky Jenő és neje, károni kedves előfizetőink örömmel értesítenek, hogy házasságukat az ég kisleányval áldotta meg, aki a szentkereszttségben a Gabriella Hajnalka nevet kapta. Keresztülők: Ebergényi Béláné, Budapest és Tóth Imre csemegekereskedő, Kámon. — Székér Ferenc műszaki segédhízt és neje Horváth Mária előfizetőink boldogajententik, hogy Zoltán fiúk mellé a jó Isten kislányt küldött, aki a szentkereszttségben a Mária Edith Ilona nevet kapta. Keresztülők: Székér Ica és Kófalvy Lajos, Szobathely. — Dr. Szederkényi (Hócz) Béla és neje Tóth Klára ostorosi régi előfizetőink örömmel tudatják, hogy Gyurika kisfiúk mellé az ég kis Klárikát küldött. Keresztülők: erzsebtvárosi Lukács Ida m. kir. postamester és Csótó Pál banktisztviselő. — Zombori István tanár és neje, Rimóczy Sarolta soproki kedves előfizetőink boldogajententik, hogy kisfiúk született, akit György István névre kereszteltek. Keresztülők: Marczinkó Erzsébet és dr. Rimóczy József, Budapest. — Szűcs József postamester és felesége, nyíradonyi hűséges előfizetőink tudatják, hogy házasságukat a jó Isten kisleányval áldotta meg, aki a szentkereszttségben az Éva nevet kapta. Keresztülők: Migály Kálmáné, Pestszentlőrinc és Daragó Lajos, Eger.

A közismert SEMLER cég mindennemű finom szövetében ma is nagy a választék.

In memoriam

Somlai Károly Máv-segédhízt, hűséges előfizetőnk Kaposvárott elhunyt.

HÁZTARTÁS

Sajtlevés burgonya galuskával. Kellő mennyiségű zsírból és lisztből rántást készítünk. Hozzáadunk személyenként egy kanál reszelt sajtot és fűszerezük borsal, kevés reszelt szerecsendióval. Csontlével feleresztjük, 10—15 percig lassan főzzük. Levesestálban darabka vaját, 1 tojás sárgáját és tejjel elkeverünk s ráöntjük a forró levest. Burgonyagaluska: 3—4 burgonyát megfőzünk, áttörjük, ha kihült kevés sóval, diónagyságú vajjal, egy tojással, egynek a sárgájával, 2 tetézett kanál liszttel elkeverjük, sósvízbe galuskát szaggatunk, 2 perc múlva kiszedjük szitára és tálaláskor a levesben adjuk fel.

Velős krockett. Cukor nélkül palacsintát készítünk. A velőt megmossuk, leforrázzuk, a hártájától megtisztítjuk és összevagdadjuk. Öt deka zsírban kevés hagymával, zöldpetrezselyemmel pároljuk. Izlés szerint sózzuk, borsoljuk, 1—2 tojást ütünk bele. Megtöltjük vele a palacsintát, azután kettévágjuk, lisztbe, felvert tojásba és morzsába mártjuk. Forró zsírban kisütjük. Céklával tálaljuk.

Ponty süte, burgonyával. A pontyot megtisztítjuk, besózzuk, paprikával bedörzsöljük, pár vékony szalonnaszelettel megtöldejük, hideg zsírral jól bekenjük. Az oldalára kétfelől bőven vékony karikára vágott burgonyát helyezünk s midőn a hal félig megsült, 4—5 kanál tejfelletöntjük, ezt negyedórán át néhány-szor megismételjük. Félóra alatt szép pirosra sütjük a burgonyával együtt. Az ikráját ezalatt kevés vajban vagy zsírban késhegynyi, apróra vágalt hagymával pároljuk, tálalás előtt kevés citromlevet csavarunk rá. Tálaláskor a halat tálra tesszük, kétoldalra helyezzük a pirosra sült burgonyát, az ikrát apró kagylókba rakjuk, levét reáöntjük s zöld salátacsomókkal díszítjük.

Töltött szőlőlevél. Fialat, zöld, simahatú szőlőleveleket sósvízzel leforrázunk s ebben a vízben egy órát hagyjuk. Készítünk darált sertéshúsból, rizsből, sóval és borsal töltelék s a szőlőleveleket megtöltjük vele. Fővő sósvízbe rakjuk, ha már fő, tetszés szerint érelen egrest adunk bele, ezzel megsavanyítjuk s együtt addig főzzük, míg a levél és a tölték megfő. Vékonyan berántjuk s tálalás előtt tejföllel egyszerű felforraljuk.

Meleg májpástétom. Edényben felolvasztunk 8 deka vaját s reszelünk bele fél fej hagymát. Tíz deka champignon gombát megtisztítunk, finomra vágadjuk s ezt külön pároljuk. Veszünk fél kiló borjúmájat, elkaparjuk és szitán áttörjük, úgyisintén 4 sardellát is. Ezeket a gombával együtt a vajhoz keverjük, kellően fűszerezük s adunk még hozzá 15 dkg apróra vágott szalonnát, 3 kiló morzsát és 2 tojást. Összekeverjük. Hosszúkas formát vajjal vagy zsírral kikenünk, beléöntjük és sütőben felőráig sütjük.

Borjúfrikandó tejföllel savanyúan. Fialat borjú frikandóját megmossuk, megsózzuk, szalonnával megtöldejük és zsírban puhára sütjük. A húst zsírjából kivesszük s kevés cukrot pirítunk benne, liszttel meghintjük, összekavarjuk, ecettel savanyítjuk, felfőzzük s végül bőven tejföllezzük, egyszer felforraljuk és az így elkészített mártást a felszeletelt húrra öntjük.

Tésztareceptek

Almás tészta. 8 dkg zsír és 20 dkg liszt, 6 dkg cukor, 2 tojás sárgája, kevés fahéj kell hozzá s ezekből tésztát gyúrunk, 2 részre osztjuk s nagy tortalapnagyságúra kinyújtjuk, halványsárgára sütjük. Ez alatt 6 szép almát meghámozzunk, meggyaluljuk s diónyi friss vajjal puhára pároljuk. Ha megpuhult, kellő mennyiségű cukrot keverünk hozzá. Ha a tészta és az alma is kihült, az alma felerészét kenjük az egyik lapra. 2 tojás fehérjéből verjünk kemény habot, 10 dkg porcukorral keverjük össze és kenjük az alma tetejére és hintsük be porcukorral és tegyük 5 percre sütőbe. Hidegen adjuk fel.

Képviseelő fánk. 15 dkg vaját lábosban tűzhelyre teszünk, feloldjuk, adunk bele 15 dkg lisztet, fél csésze vizet és felforraljuk, majd kihűtjük. Ha kihült, 6 tojást belekeverünk, jól eldolgozzuk kanállal, azután zacskóba öntjük és kikent tepsibe kis halmokat nyomunk. Lassú tűznél sütjük. A sütő ajtaját nem szabad nyitogatni, mert nem nő magasra. Ha kihült, kettévágjuk (belül üres, kívül mint egy fésző rózsá) és krémmel töltjük.

Dara-hab. Fél liter forró vízbe 15 dkg cukrot, fél citrom levét és kevés vaniliát teszünk, ha forr, 5 deka darát belefőzünk. Négy percig forraljuk, majd habústbe öntjük s hideg vízbe állítva, habverővel kemény habbá verjük. A vizet alatta sűrűn cseréljük, közben 1—2 kanál gyümölcsíz keverünk hozzá. Uzsonnához befőtelt díszítve, apró süteménnyel adjuk. Kisgyermeknek kitűnő fagyaltot helyettesítő és tápláló eledel. Tálalásig hideg vízbe állítva tartjuk.

Hölgyeim! Le a kötötűvel

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötökészítők. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet magának pullovert, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2, félemelet 3.

Tejfőlös lepény. Fél liter édes tejföllt 7 tojás sárgájával összekavarunk, fél liter finom lisztet, egy citrom reszelt héját, 7—8 evőkanál cukorport adunk hozzá és végül 7 tojás kemény habját. Kikent, lisztezett tepsibe öntjük és megsütjük. Kockákra vágva melegen tálaljuk.

Diósmetelt habbal bevonva. Fél liter lisztből, 2 egész tojással és 2 sárgájával tésztát gyúrunk, szépen kinyújtjuk, rövid metéltre vágjuk, forró sósvízben kifőzzük, leszűrjük és olvasztott vajban megforgatjuk. Tűzálló tálba egy sor metéltet teszünk, cukorral vegyített dióval meghintjük s így reá újabb metéltet és cukros diót felváltva, míg tart a metélt. 6 tojás fehérjéből kemény habot verünk, adunk bele 4 evőkanál cukrot, a tésztát bevonjuk vele és negyed óráig sütjük.

Csokoládéfánk. 3 és fél deci tejjel 3 deci finom lisztet leforrázunk és elkeverjük sí-

a munkát rossz közérzet mellett is, segít a

Pyramidon
TABLETTA

mára, kihűtjük s azután adunk bele egy kanál rumot, kevés sót, 6 tojás sárgáját és jól kidolgozzuk. Végül 3 tojás kemény habját keverünk bele. Kanalkint forró zsírba szaggatjuk és kiöntjük. Vaniliás cukrot reszelt csokoládéval (ha nincs, úgy fahéjjal) összekeverünk és azon forrón behempergetjük és melegen tálaljuk.

É T R E N D
1941 MÁRCIUS 11-TŐL MÁRCIUS 20-IG

- 11. KEDD.** Ebéd: burgonyaleves, ózomb vadasan makaróni körtéssel. **Vaesora:** tea, pirítóssal, vegyes kompót.
- 12. SZERDA.** Ebéd: kőménymaglevés, vágalt peccsenye, paradicsomos burgonya, gyümölcs. **Vaesora:** tojásomlett, vajkenyér, párolt szilva.
- 13. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: gombaleves, friss hurka süte párolt káposztával. **Vaesora:** pári: kirántva céklával, gyümölcs.
- 14. PÉNTEK.** Ebéd: halles, sajtos metélt. **Vaesora:** velőkrokett, burgonya saláta.
- 15. SZOMBAT.** Ebéd: gulyásleves, túrós palacsinta. **Vaesora:** körített lipói, keménytojás, sajt, retek, gyümölcs.
- 16. VASÁRNAP.** Ebéd: borjucsonteleves, kirántott borjuszlet, finom főzelék, almás tészta. **Vaesora:** magyar-sonka tormával, gyümölcs.
- 17. HÉTFŐ.** Ebéd: sárgarépa-leves, szalontő gombóccal, tejbenrizs. **Vaesora:** paraj, bundáskenyér, gyümölcs.
- 18. KEDD.** Ebéd: karfiollevés, burgonyametélt. **Vaesora:** báránypaprikás, tarhonya, gyümölcs.
- 19. SZERDA.** Ebéd: tyúklevés, főttús, burgonyapüré, paradicsom mártás, pogácsa. **Vaesora:** lecsó kolbásszal, uborka, gyümölcs.
- 20. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: áttört borsóleves, székelygulyás. **Vaesora:** rizsás libaprólek paprikasalátával, gyümölcs.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Kertkultúra

Irja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest szföv. kertészeti igazgatója

Márciusban elvethetjük gyepkockákba vagy tojáshejba a kiültetésre kerülő uborka-, dinnyefajták magvát, langyos ágyba vagy ládába, egymás mellé helyezzük és kellő edzés után, a kései fagyok elmúltával, állandó helyükre ültetjük.

Ugyancsak két-három heti előnyt jelent az, ha a csemegekukoricát cserépekben vagy gyepkockákban előneveljük és így palántázzuk.

Ha a talajmeleglet biztosítani tudjuk, márciusban elvetjük a guggonülő spárga-tök magját is cserépbe, ahonnan áprilisban a részükre jól elkészített kis melegágyacskába ültetjük ki az így előnevelt növényeket.

A korai burgonya termesztését elősegíthetjük azzal, ha egy ládában jó előre kicsíráztatjuk, illetve megfonnyasztjuk a gumókat. Az egészséges gumókat egy ládába helyezzük és meleg helyre, vidéken istállóba visszük, itt március végére megindulnak, úgyhogy mikor már a földdel dolgozni lehet, kiültetjük. Az esetleges utófagyok ellen szalmás trágyával fődjük le, ha meg tudjuk védeni a fagyok ellen, már június elején élvezhetjük a friss új burgonyát.

A kerti laboda, spenót tavaszi vetése után következhet a nyári, vagy újzélandi laboda vetése. Legjobb, ha magját vetés előtt néhány napra beáztatjuk, mert így gyorsabban kikel. Tévedés az, mintha ez a labodafajta évelő volna, csupán csak az előző évről elszoródott mag szokott tavasszal kikelni. Igen izéletes, vetését ne mulasszuk el, mert ennek egész nyáron át, a késő ősziig szedhetjük húsos leveleit.

Bogóvs gyümölcsök szaporítása és termesztése. Tavasszal, amikor a föld fagyra már teljesen kiengedett és a talaj munkálhatóvá lesz, megkezdhetjük a bogóvs gyümölcsűket (köszméte, ribizke stb.) dugványozását.

Erre a célra, mielőtt a növények kihajtanak, egészséges, egyéves vesszőkből 20—25 cm hosszú dugványokat készítünk. A vesszők alsó végét egy éles késsel rügy alatt, a felső végét pedig rügy fölött elvágjuk. Az így előkészített köszméte-, ribizkedugványokat a nekik szánt helyre ültetjük segítségével, mintha palántáznánk, 25—30 cm sor- és 5—10 cm tőtávolságra elültetjük. A dugványokat úgy helyezzük a földbe, hogy felső végük 1—2 rügy a föld felett a földből kimaradjon. Ezután az egész ágyat rövid, érett trágyával egyenletesen betakarjuk, utána jól beöntözöljük. Nyári gondozása sekély talajelmozdításból, kapálásból és tartós szárazság esetén öntözésből áll. A dugványok őszi meggyökeresednek. A következő tavasszal a dugványokat kiszedjük, innen vagy állandó helyére, vagy még egy évre csemeteiskolába ültetjük. Az egrest és ribizkét lehet nyáron is szaporítani, zölddugványról. E célra 10—15 cm hosszúságú félérett hajtásokhoz szedünk, a leveleket a legfelső 2—3 levél kivételével eltávolítjuk és közvetlenül az alsó rügy alatt éles késsel, kissé ferdén elmetesszük. A dugványokat laza televényes talajba ültetjük és zárt helyen tartva, napos időben árnyékoljuk. Kezelésük hasonló a fásdugványokéhoz.

Jó eredményt szokott adni a bogóvs gyümölcsűket porbujtás útján való szaporí-

tása is. Az erre a célra kiválasztott egészséges bokrokról tavasszal a nedvkeréngés megindulása előtt egyéves vesszőket hajlítunk a földre és fakampókkal megerősítjük. A vesszőkön lévő rügyekből függőleges irányban hajtások fejlődnek, melyeket, ha már 20—25 cm nagyságúak, körülbelül 10 cm vastag földréteggel feltöltögetünk. Ezek őszi gyökeret fejlesztenek, akkor kiszedjük, szétvagdaljuk és eliskolázzuk. Szokás a ribizkének és az egresnek nevesebb fajtáit magastörzsről is nevelni. Gazdasági értéké ugyan nincs ennek a nevelési módnak, inkább csak érdekesség. Alanyul az aranyribizkét (Ribes aureum) használják. Az olást üvegházban — ép úgy mint a rózsát — január-februárban kell végezni, ősszel becserpezett és meghajtatott vadalanynokra, párosítással vagy ékezéssel. A megerített oltványokat májusban állandó helyükre kiültetjük.

A bogóvs gyümölcsűeknek állandó helyének 2 méter sortávolsága és 1.5 méter tőtávolság szükséges. Telepítésre sohase használjunk szétszedett öreg töveket, mert ezeknek ültetése nem sok eredménnyel jár, a betegségeket is könnyen áthurcolhatjuk az újonnan létesített telepítésre. Gondozásuk a kapálás-trágyázásán kívül az előregedett részek kiritkításából, a beteg részek eltávolításából

áll. Ügyelni kell arra, hogy a bokor belseje mindenkor bőséges világosságot, napfényt kapjon, mivel ez a termékenységnek fontos feltétele, különben már azért is szükséges a bokor belseit ritkítani, hogy az ott fejlődő gyümölcsöket kézzel könnyen leszedhessük.

A málnát, szedret sarjakról, gyökérdugványról és bujtásról szaporítjuk. A gyökérdugvány céljára, az erre a szaporítási módra alkalmas fajtákról ősz folyamán megszedjük a szükséges gyökereket és fagymentesen teletettjük. Tavasszal 5—6 cm hosszúságra vágjuk és eliskolázzuk. Lehet mindjárt ősszel is eliskoláznunk, de ebben az esetben lombbal takarni kell az ágyat. Ősszel elültethető növényekké fejlődnek. A málna telepítésre 1 méter sor és 50—70 cm tőtávolságra történhet. A negyedik évben már rendes termést ad. Gondozása az évenkénti trágyázáson kívül az előregedett, leteremtett részek kivágásából áll. A málna ugyanis az egyéves vesszőkön adja igazi termését, bár sokszor az elsőéves hajtások hegyén is terem valamelyest. A nyáron fejlődő sarjakat kiválogatjuk, az erőseket meghagyjuk, a többi felesleges, hivány hajtást többen kivágjuk. Kapálása csak sekélyen eszközölhető, mert a mélyen való kapálással megsértetjük a föld felszínéhez közel fekvő gyökereit.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Az asszony és a kártyafront című vezércikkre visszhangul kaptuk az alábbi levelet, amelyet annál is inkább örömmel közlünk, mert tanácsot ad sok érdekelt olvasónknak.

Igen tisztelt Szerkesztő Úr! Engedje meg, hogy a legutolsó lapjában megjelent „Az asszony és a kártyafront” című cikkhez hozzászólhassak. Mikor ezt a cikket elolvastam, akkor világosodott meg agyamban, hogy a mi falunkban ösztönszerűleg hogyan mentettük meg mi, asszonyok, férjeinket és önmagunkat ezektől az elfajulásoktól és a vele járó bajoktól. Azért szeretném közölni, hogy sok asszonytársam, aki éledetlenül kénytelen belenyugodni a változhatatlanba, próbálja meg a mi módszerünket és kívánom, hogy olyan megelégedett és harmonikus életet éljenek, mint a mi falunkban az a pár család, akik gyakran együtt vagyunk, *kártyázunk* és nem pletykálunk. A mi falunkban is kártyáztak férjeink, azonban, hogy mi is velük lehessünk, elkezdünk velük játszani, de nem ferblit, hanem négyes tarokkot. Rövidesen úgy bele tanultunk, hogy lefőtük a férfiakat. Ennek az lett a következménye, hogy nagyon szívesen játszanak velünk és soha eszükbe nem jut, hogy feleségeiket otthon hagyják. Minden vasárnap összejövünk, hol egyik, hol másik családnál tarokk-délutánra és együtt jövőnk haza este, legtöbbször még vacsora időre a kellemesen eltöltött tarokkozás után. A háziasszony ügyes tapintattal és hallgatólágos megfigyéléssel elfoglalja és távollattja az esetleg zavaró kibicéket, hogy a kártyázóknak nyugalmuk legyen, s így férjeink szépen leszoktak arról, hogy éttermekben,

asszonyok nélkül járjanak kártyázni. Ha újabb házaspár kerül a társaságba, rögtön befogjuk őket és hétköznapi külön órákon gyorsan megtanítjuk a tarokk rejtelemre, hogy partnerben sose legyen hiány. Ha valahol hiányzik a „negyedik”, körtefonnal kikeresik azt, akinek épen ideje van, s máris megalakult a partie, amely nekünk már hosszabb idő óta a legkedveltebb szórakozást nyújtja. Próbálják ki a mi receptünket, a siker biztos. F. A.

ERZSÉBET. *Nyolc oldalra terjedő leveléből nem voltak képesek kihámozni annak a két embernek a jellemét, akik elég ravaszul lefoglalták Önt a maguk számára. Ha egy férfi nem rendelkezik cselekvési szabadsággal és a hozzátartozói befolyása alatt áll, arra nem lehet számítani. Épen elég tanulságos tapasztalatokat szerzett a reménykedésben és várakozásban eltelt tizenéves év alatt, hogy álláson a szítán s egyszer már pontot tegyen a barátkozásuk után. Úgysszóiban minden leány életében előfordul hasonló epizód, de nem szabad, hogy évekig tartson, hanem az első alkalommal, amikor eléggé átlátásó az illető szándéka: egyszerűen leléptik és nem húzzák évekig a bizonytalanság gondját. Ön macacsul kitartott a férfi mellett, sőt még ma is reménykedik, pedig — őszintén ki merjük mondani — annyi valótlanúság és ködös homály terjenj körülöttük, hogy leány legyen, aki sértetlenül menekül meg. Ön sokkal intelligensebb, önállóbb és büszkébb, semhogy szánalomból vétesse el magát. Ellenkezőleg! Eddig vonzódot hozza, mert úgy látta, hogy kihatásználják és az otthontalan, szeretlen élet mellett szerencsétlen, most azonban más a helyzet. Hosszú időbe telt, amíg belelátott a kártyájukba és kiábrándult belőlük, talán a szerelemből is egyidőre. Sajnos — az áldozat elég nagy, mert ami elmúlt, vissza nem jön. Mi tudjuk, hogy sajnál a szíve. Az égési seb nehezen és soká gyógyul és az elpazarolt évekért nincs kárpótlás. De*

Gazdasági, házassági, érzelmi problémáival
forduljon GRAFOLOGUSHOZ

Fogad 1—7 óráig. Wesselenyi-u. 46. I. B.
M. Cary- Ünnep- és vasárnap is.

számtalanszor mondtuk, nemcsak ez az egy férfi van a világon, aki értékeli a legfőbbet: a nő szívét.

Régi levél. Úgy látszik, végleg elmúlt az a szerelem. El is kellett muljon. Százszor jobb így, hogy Ön szakított, így legalább emelt föl néhét szembe a következőkkel. A léha flört előbb-utóbb ilyen véget ér. Az Ön komolyságát nem elégítette volna ki az ilyen inci-finci szerelem. Arról nem is beszélünk, hogy mást érdemel. Kívánságát nem vette figyelembe s az Ön jelenlétében hol egyik, hol másik fiatalemberrel kacérkodott s Önt úgy tekintette, mintha távoli rokona volna, akinek ezekhez az érzelmi dolgokhoz nincs semmi köze. Természetes, hogy kifogásolta és nem nyílte le. Kár volt szégyenkeznie miatta, egyszerűen hagyta volna ott azokkal, akikre pazarolta mosolyát és érdeklődését. Bizonyosra vesszük, hogy önagsága nem érez mélyebb lelkiismereti furdalást.

A MUL Kézimunkabolt tavaszi árajánlata

Leányka horgolt ruha gyapjú fonálból, fehér, kék, rózsaszín vagy sárga, 2—4 évesnek P 12.—

Baby horgolt garnitúra: kabátka, fejkötő, cipő és kesztyű, fehér, rózsaszín vagy kék P 11.50

Baby ingecske, fehér, szép géphímzéssel P 2.60

Baby ingecske, világoskék vagy rózsaszín P 2.80

Baby pólyapárna, rátétes és géphímzéssel világoskék vagy rózsaszínben P 18.50

Baby előke szép rátétes mintával P 1.50

Gyapjú kötött női pullover, drapp és terrakott kombinációval vagy zöld színben, darabja P 24.—

Horgolt bordó színű női vállkendő P 15.—

Gyapjúsál csikos mintákkal P 4.—

Éjjeliszekrény terítő, műselyem, klóplí anyagból, 40×40 cm méretben P 4.70

50×50 cm méretben P 14.30

70×70 cm méretben P 14.30

100×100 cm méretben P 28.—

Hímzett vászon díszpárna P 15.—

Kézimunkatartó táska, húzos zárral, filcből, különböző színekben P 5.20

Kisebb méretben leánykáknak P 4.80

Csipkeszövet függöny és ágyterítőre, 360 cm széles, métere P 14.20, 15.50, 17.50

Pettyes glitter-anyag, 290 cm széles, m P 16.50

Etamin fehér színben, 150 cm széles, m P 5.20

Indanthren függöny-anyag, rózsaszín vagy sárga alapon virág mintával, 150 cm széles, métere P 8.30, 9.50, 10.30

Montirozott filc díszpárnák, tollal töltve P 21.—, 22.—

Montirozott bársony párnák, hímzett virág mintával vagy gobelinnel P 38.—, 40.—, 45.—

Gyermekjátékok: faállatok P 2.—, 3.50, 4.—

Gumiállatok, kutya, ló, cica P —.65, —.85, 1.30

Felhúzható autók P 1.70-től P 5.—-ig

Babák P 4.40-től P 18.—-ig

Főzőedények kék vagy piros színben P 2.90, 3.20

Szikrázó tank P 5.20

Katonák dobozban, 10 darab P 3.40

Szikrázó motorkerékpár P 3.20, 4.—

Szerszámok, lombfűrész stb. P 2.10, 2.80

Zenélő doboz P 3.40, 4.70, 5.20

Fenti árak minden kötelezettség nélkül, míg a készlet tart.

NEM BIROK VELÜK. Dehogy nem bír, csak fogja rövidebbre azt az anyai szigorúságot jelképező gyeplőt! Ebben a kamasz korban a szülők fokozott éberséggel kísérik fiaik útját és ellenőrzik, hol járnak és percről-percre számoljanak be házon kívül töltött idejükről. Veleményük teljesen megegyezik az Önével. A különbség annyi, hogy a végrehajtásban nem lehetünk segítségére. Férje azonban kell, hogy támogassa és ő is gyakorolja az ellenőrzést. Ez az ellenőrzés persze nem azt jelenti, hogy a gyereket szobafogságra kényszerítsék. Sőt ne is vegye észre, hogy miért történik.

Kolozsvári asszony. Látszik levelén, hogy feldult lelkiallapban írta és képtelen nyugodtan gondolkodni. Hogy elrontották az életüket! És mindennek a szeretetlenség az oka. Menekültek otthonról, a szeretetlenségből és ugyanazt folytatták a saját életükben, ami elől futottak. Tönkretették a házasságukat. A szeretetlenség nyomában minden nyomorúság felüti a fejét és belemar legszentebb érzéseikbe, még az anyaság legszentebb állapotát is megkeseríti. Az áldott állapot a legboldogabb egy fiatalasszony életében és Ön nem ismeri az anyává magasztosult érzés édes örömét, a készülődést a gyermek érkezése elé. Nagyon sajnáljuk a sok szenvedés, csalódás, keserűség miatt. — Nincs egy igazi szív mellette, aki megvigasztalna. Két szomorú ember külön-külön vergődik és nem tudnak segíteni egymáson. Ha öszekerülnek, sem adnak egy jó szót, egy megértő simogatást a másiknak, amitől magukhoz térnének és felengetne a jég szívükről. Elrejtik a jóérzésüket, mintha rosszat tennének a jószágukkal és szívtelen közömbösséget színlelnek — tudatosan —, hogy a másikat meg ne hassa vele. Ez az élet nem a férj és feleségélete, nem a gyermeket váró anyáé és apáé és nem a jót, rosszat közösen vállaló házastársaké. Féltelmes az út, amelyen járnak, az északi sark hidege nem olyan kegyetlen, mint ez a légkör, amelyben Önök élnek. A szívük üres, a lelkük börtönbe zárva, a gondolatuk messze kalandoz a jószágot. Aki ezek nélkül akar élni, annak az élete ilyen szármalmas és kétségbeesítő. A gyermeknek az édesanyjával szemben kötelességei vannak, sokkal több annál, mint amennyire a törvény kötelezi. Aki ez ellen harcol, az maga bukik el. Ha nem megy vissza az urához, ő jogosan mondhatja, hogy Ön hagyta el. Az áthelyezést csak a férje kérheti. Azt tanácsolom, menjen vissza férjéhez s ha majd a gyermek megérkezik és kipihente magát, vállalon valamilyen állást s kettőjük keresztéből szerényen megnélnek és az is jó lesz, hogy az anyósa vigyáz a gyerekekre. Járjon elől jó példával és legyen nyugodt és türelmes, meglátja, megváltozik az életük és a szeretet csodát művel. még a boldogság is beköltözik hajlékukba, pedig elég ridegen kiadták az útját, s akár egy gonosz betörőt: láncravetkés és börtönbe dobták. Szabadítsa ki és áldani fogja a Mindenhatót, hogy még idejekorán hallgatót a lelkiismeret figyelmzetetésére és szeliden, szeretettel visszamegy az urához.

REMÉNY — 1941. Szíve mélyén őrszi azt az örök gyöngéd érzést, ami csak a viszonozásra talált szerelemben olvadhat fel. Ez a kiirhatatlan, megható érzés minden nő szívében kívülről s táplálja a reményt, hogy rosszul sikerült házasságlete, ami szétomlott, mert nem volt, ami összetartta: újból felépítheti tartósan és minden viharok ellenállóan. Csodálatosan csöndes és a nyugalom, amelynek pompázatos szépségében bontakozik ki a közeli boldogság,

Női fájdalom, fej-és fogaíjás ellen
NEOKRATIN
fájdalomcsillapító
PATIKÁBAN P 150. 80 ÉS 24 FILL

mint halvány ködfátyolon átsugárzó nap tűzőrös gömbje. Lehet, hogy találkozásuk az Isten akaratából történt. Mintha felismernék rajta a rendkívülit is bélyegét. Bármennyire is kifürkészhetetlenek az élet útjai, itt is, ott is, felbukkannak jelek, amelyek mint gondosan elhelyezett könyvjelzők segítségünkre vannak, hol tartunk s ne pazaroljuk az időt feleslegesen a kereséssel. A szívünk a legbiztosabb kalauz, s akik red búzákat magukat ösztönyszerűleg vagy titokban, elkerülik a

HASZNÁLT ÉS ÚJ LEMEZ TÁSKAGRAMOFON, LEMEZFELVÉVŐK ÉS ZSÉ- LÉK, RÁDIÓ, FOTO VÉTEL, CSERE

VIII., Rákóczi-út 9. T.: 14—35—48.

csapdát, amit az érdekek vetnek a gyantulan ember elé. Az első házasságából csak a családás keserű emléke maradt a multból. Most elővigyázatosabb, óvatossabb s nem enged a rokonság rábeszélésének, lerázza magáról az „okoskodó” tanácsát. nem is hagyja magát olyan helyzetbe csalogatni sem szép szóval, sem ijesztgetésekkel, aminek a szíve ellent mond. A legmegindultabb életöröm sugárzik szavából forrón és dallamosan, mintha a tavaszra ébredő természet titokatos ereje és titokatos hangja zendülne meg mélyen, halak, mint az élet örök himnuszából kicsendülő akkordok. Milyen szép, ahogy készülődik és megy a boldogsága elé!... Küldtünk levelet Önnek a többi kérdéseire, hogy ne várokoztassuk meg. Megkapta? Felsoroltuk irodalmunk büszkeségét, akiknek kalauzálása mellett a szellem birodalmának legpompásabb területeivel ismerkedik meg. Együtt és külön-külön nagy értékeink ök. Díszhely illeti meg őket a magyar családok könyvtárában.

BÜTYKE NEM FÁJ LÁTSZIK
GYÖGYCIPŐM KÉSZEN IS KAPHATÓ. Vétel nélkül próbálva bemutatnom.
CIPŐPLASZTIKUS
PETŐFI SÁNDOR-Ú 14. TELEFON

JUDIT 24. A költő és az író mindenhova eljuthat, ahol érték a művészet szépségét. Az olvasó beleolvad az alkotó művébe, amikor átszíri a gondolatán és azonosítja magát az olvasottakkal. Mondhatjuk úgy is, hogy lélekcsicserélődés történik két ember között, akik a szellem síkján találkoznak és az író mondja el azt, amit az olvasó gondol.

TÉVEDNI EMBERI DOLOG!

De nem téved, aki azt állítja, hogy ideges fájdalmak, fejfájás, női gyengékedés stb. idején kitűnő gyógyszer az 1, 3 és 8 ostyás dobozokban minden gyógyszerárban kapható

ALGOCRATINE

**KÉZMOSÁS
UTAN 2 CSEPP
folyékony
ROSITA
KÉZFINOMÍTÓ
KÉZÉZ BARSONYSIMAVA
FEHÉRRÉ TESZI/AZONNAL
FELSZIVÓDIK. NEM ZSIROZ
CSEPPADAGOLÓ 40 ÜVEGBEN**

és
Ancrassy-út 79.
Király-utca 92.

Ár 2,-
Kapható szaküzletekben,
MARKOVITS-drogériában.

CSIMPI. Úgy-e, tréfát?... Elhiggyük, hogy komolyan versnek tartja két szakaszokra osztott írásműveletét? Úgy-e, nem? Neheztelünk is magunkra, hogy fantáziánk ilyen képtelen gondolatot sugalmazott... Nagyobb hiba volna, ha Ön gondolna hasonlót — komolyan!

ÁGYTOLL-PEHELY

szürke fosztott toll P 3.—, fehér fosztott libatoll P 4.50, jobb minőségű P 5.50, még jobb minőségű P 6.20 kilonként, utánvét. 5 kilós postacsomagolásban bérmentve szállít ROSNER GYULA cég ágytoll üzeme, Kiskunfélegyháza.

Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőipart. A «Rapid» kézi kötőkészülekről van szó, amellyel egy nap alatt annyi munka végezhető el, mint a kötőülékkel 10 nap alatt. A «Rapid» kézi kötőkészülékkel minden kötés-minta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletesek, minden fonalra alkalmasak, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélkül elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismertetőt küld: Áruforgalmi Kft., Budapest, IV., Sütő-utca 2.

KOMOLY FÉRFI. Mi úgy gondoljuk, az igazán komoly férfi nem habarodik bele a menyasszonya eszír unokahúgába, amikor jól tudja, hogy le van kötve és nem foglalkozik olyan gondolatokkal, amiknek már a felvetése ellen is tiltakozunk. Egy 15—16 éves lányka, még éretlen gyerek s minden okunk megvan rá, hogy ne tettezzük fel róla, hogy el akarja csábítani Önt a menyasszonyától. Nem foglalkoztál Ön a kelletnél többet vele, ami ezt a kellemtelen félreértést előidézte? Talán Önt ragadta el a fantáziája és így akar menekülni a felelősség elől? Még szép, hogy nem folytatja tovább és azon gondolkodik, hogy „leépti a gyereket”. Ajánljuk is Önnek, hogy azonnal változtasson magatartásán, nehogy menyasszonya észreveggye és a többit már ügyis tudja, hogy mi következne.

Tisztítsa

meg szervezetét a belekben felhalmozódott salakoktól, ha nincs is éppen székrekedése. Jó tisztító hashajtó a DARMOL.

JOLI MAMÁJA. Belátjuk, alapos oka van, hogy tálságosan ne bízzék az emberekben. A sok családás érzékennyé teszi az embert és a legkisebb érintésre behúzódik otthonába, akár a csiga. Tegyük fel a legjobbat róla, hogy felzakatolt idegállapota ragadta el őt erre a furcsa viselkedésre. Egészséges ember uralkodik az idegén és igazán semmisségtér nem rendez jeleneteket, s főként nem azzal, akinek udvarol és meg akar hódítani. Még ő neheztel és megjátssza a sértődöttséget, hogy nem kellett rokonszenvet önbene. Nem tudjuk megérteni ezt a gondolkodást és nem hisszük, hogy ne ragadtatná el magát ismétlenül, ha hasonló eset előadódik. Megírhatja neki őszintén, kimélje meg további látogatásaitól, nem bízza rá a leányát. Így legalább megszabadulnak tőle. Örülünk, hogy Ön is így vélekedik a dolgról, mert aki ilyen jelentéktelenségből csinál nagy patliát mint udvarló, vajjon hogy képzelheti el az illetőt — férjnek.

Gy. G. Értékelem az Ön irodalmi ambícióját és örülök, ha sikerülne betörni az irodalom exclusiv területére. Sajnos, az akarat nem elegendő, bár néha csodát is művelhet az emberrel. Alkott munkát csak az tud produkálni, aki ezt a kivételes tehetséget magával hozta. Elolvastam munkáját és megállapítottam, hogy jó fényképező szeme van. Vissza is tudja adni, amit lát, sőt fel is öltözteti stílusa eléggé sí-

mülő, színes köntösébe, de ezt a témát már sokan elkoptatták és az ismétlés bizony nincs előnyére. Letaposott utakon jár. Ne csak másolja az életet, hanem egyénisége varázsával emelje ki, gyűrje át és alkossa újjá. Ez az író feladata.

Foktő. Női felsőruhazabaszatolt Újpesten csak egy előrendű szaloban tanulhat. Címét — sajnálattunkra — nem ajánlhatunk, mert ilyenekkel nem rendelkezünk. Intézkedjünk, hogy a kiadóhivatal a kézimunkaajándékot elküldje. A jelzett függöny szürtsablonyjárt a MUL kézimunka-bolthoz szíveskedjék írni (VI., Teréz-körút 6.). Az árárt postabélyegeken is küldheti a levélben és a mintát legrövidebb időn belül postára adja.

Tanácsot kérnek

Kedves Asszonytársaim! Nagyon hálás lennék, ha valaki segítségemre tudna lenni. Kislányom 3 éves. Szép, szőke gyerek. Most a tavasz közeledtével látom, hogy szeplők bujnak elő arcoeskáján. Még alig látszanak, olyan aprók. Félek, hogy az ő fiatal lányságát is úgy elrontja ez a szépséghiba, mint az enyémet valamikor. Tudna-e valaki olyan háziaszt ajánlani, ami esetleg a szeplő képződését megakadályozza? Nagyon megköszönöm a tanácsát. Leveleket Kovács névre, Budapest, III., Törökútsz-u. 7-b. kérem.

APRÓHIRDETÉSEK

Elsőrendű szabású ruhákat, kosztümöket legszebb kivitelben készítő divatszalon méltányos árért kész ruhákat vidékre is. Kovács Mihályné, Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. em. 35.

Galyatető mellett 840 m magasan fizetővendéget elfogadó Ötvös Pál tanító. Mátaszentlászló, u. p. Mátraszentimre.

BILLIANSZT, aranyat, fogaranyat, ezüstöt, szőnyegeket, legrágábbban vesz Baross ékszerház, Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134—770.

Mimóza. Világhírű grafológusnő, analizál írásból és fényképről. Allandó címe: Pécs, Szent Vincze-utca 50. Válaszbélyeg küldendő.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérneműszabászat. Mesterviszsga. „Elt” szalon. Erzsébet-körút 46. szám.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok. Dolákné, IV., Ferenciek-tere 7. II. em. 5. Telefon: 386—689.

Zongorák, pianinók előlegnélküli húspengős részleire 700 pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongoratermében. Erzsébet-körút huszonhat. Bérzongorák csoda olcsón.

Bundák, szépek, olcsók. Kóky Endre szűcsnél, V. Vilmos császár-út 10. szám. Telefon: 386—784. Átalakításokat vállal.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 225—689. Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek úri otthon nyujtok. Hajdú ny. máv. főintéző, Erzsébet-körút 2. III. 19. (Lift.) Telefon: 225—555.

Rövid fekete gyorklózongora kettőszál, kitudó külföldi hatszál. Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, előleg nélkül, legcsekélyebb részletre. Rákóczi-út ötven, zongoraterem.

Nőruha szabás-varrás. ipari szalon. Mérték után szabásmintákat készítek. Kerekessné, Vámbárcs-körút 5.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné. Orczy-út 10. I. em. 10.

Szabás-varrás oktatás, szabásminták készítése női és gyermekruha-szalónomban, VI., Bulyovszky-utca 27.

Füzeska mellé gyermeknevelő nevelőnőt keresek. Vay Dénesné, Miskolc, Bulcsu-u. 2.

Állásban levő úriúrnak kellemes otthon taláí őricsaládnál, ahol szintén van egy felnőtt leány. Leveleket „Családtag lesz” jelíre kiadóba kérek.

Intelligens, jömegejelenésű, szerény, középkorú gazdagszt özevege, minden tekintetben megbízható, hávezetőkönök, anyahelyettesek, úrnő támaszát ajánlkozik. Durva munkán kívül mindent vállal, jól főz. Leveleket: Gábor Imréné, Szeged, Fodor-telep, Ungvári-u. 10. kérek.

Párisban évekig Drecol-cégnél vezetőlásban volt szabász jutányosn készit női ruhákat, kosztümöket. Hoffinger, Kecskeméti-u. 4.

Középkorú, keresztény úrnő, előkelő családból életársát keres. Leveleket „Ismeretség hiányában” jelíre kiadóba kérek.

Csinos, házias nevelésű, kath. úriúrnak nővéremnek negyvenes főtisztviselő férjét keresek. „Tíz-ezerrel, családházal” jelíre kiadóba kérek.

Keresztény úri férfit ismeretségért keresi 40-től 50-ig nagyon elfoglalt nő. Leveleket „Független” jelíre kiadóba kérek.

20 éves leány levegőváltozás miatt hegyes vidéken cserébe pár hónapot szeretne jobb családnál tölteni. Bőséges kosztj, tej, vaj, méz sükséges és szeretettel fogadnák. Május és a következő hónapban volna esedékes. Leveleket „20 éves” jelíre kiadóba kérek.

Megbízható, komoly leány, aki a főzésben szeretne gyakorlatot szerezni, viszonzásul szívesen varr és kézimunkázik. Huzartásban segédkezik, március és április hónapokra Nagyváradon, vagy hegyes vidéken lakó családnak szeretne, mint családtag bejutni. Leveleket „Megbízható” jelíre kiadóba kérek.

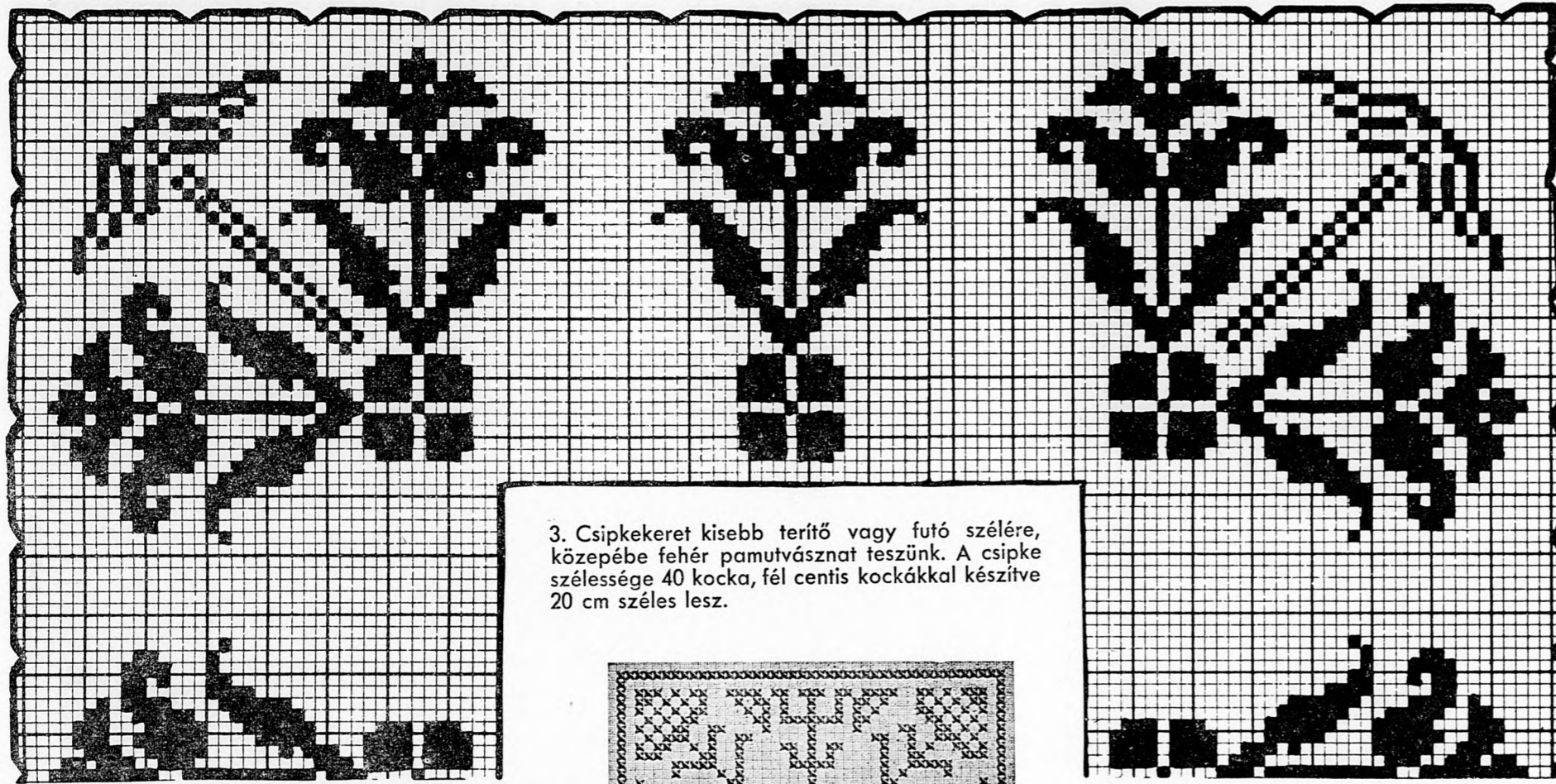
Gyermekszertető, jó családból való csecsemőgondozónő ajánlkozik olyan családnak, ahol jó bánásmódban részesül, havi 60 pengő fizetéssel. Cím: Nagy Zsuzsánna, Budapest, IX., Lónyay-u. 36. IV. em. 5.

Rongyszőnyegét saját anyagából is készit, cserél Nova, Budapest, Kisfaludy-u. 24. Tel.: 140—579.

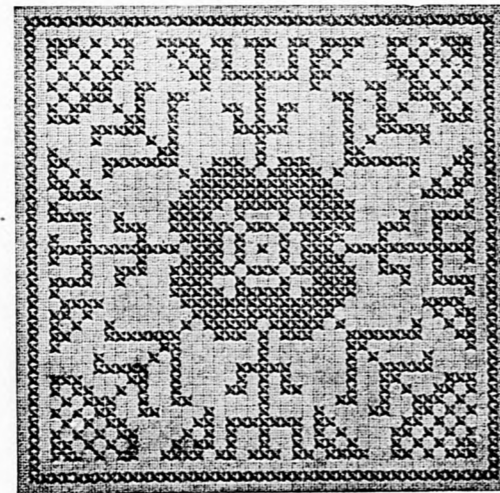
Mielőbb férjhez mennék egy komoly, szimpatikus, család életet meghecsülő 26—32 éves úri férffhez. Leveleket „Bölcsögek leszünk” jelíre kiadóba kérek.

Felölös szerkesztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem örünk meg. A lap cikkeknek és képeknek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungaria Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. sz. 4744.41. Felölös: vitéz Bánó Lehel igazgató.

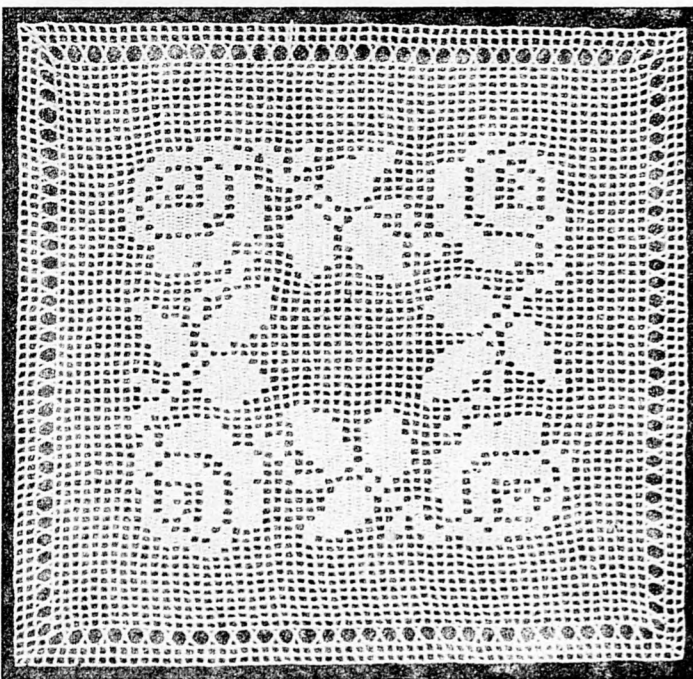
A Magyar Nők Lapja 1941 március havi kézimunkamelléklete

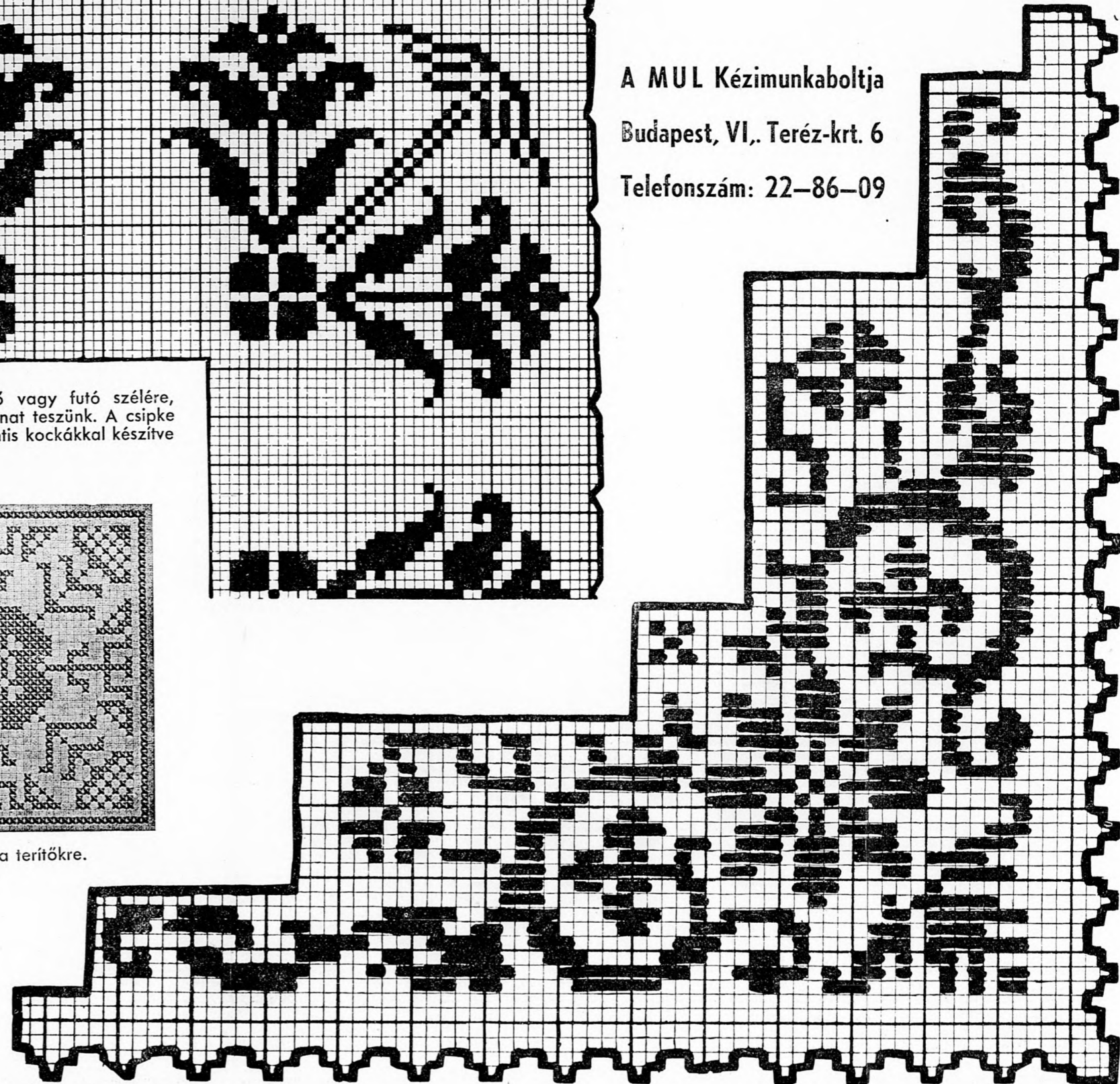
3. Csipkekeret kisebb terítő vagy futó szélére, közepébe fehér pamutvásznat teszünk. A csipke szélessége 40 kocka, fél centis kockákkal készítve 20 cm széles lesz.

5. Keresztöltéses minta terítőkre.

4. Horgolt vitrin-terítőcske.

6. Filé vagy horgolt sarokminta.

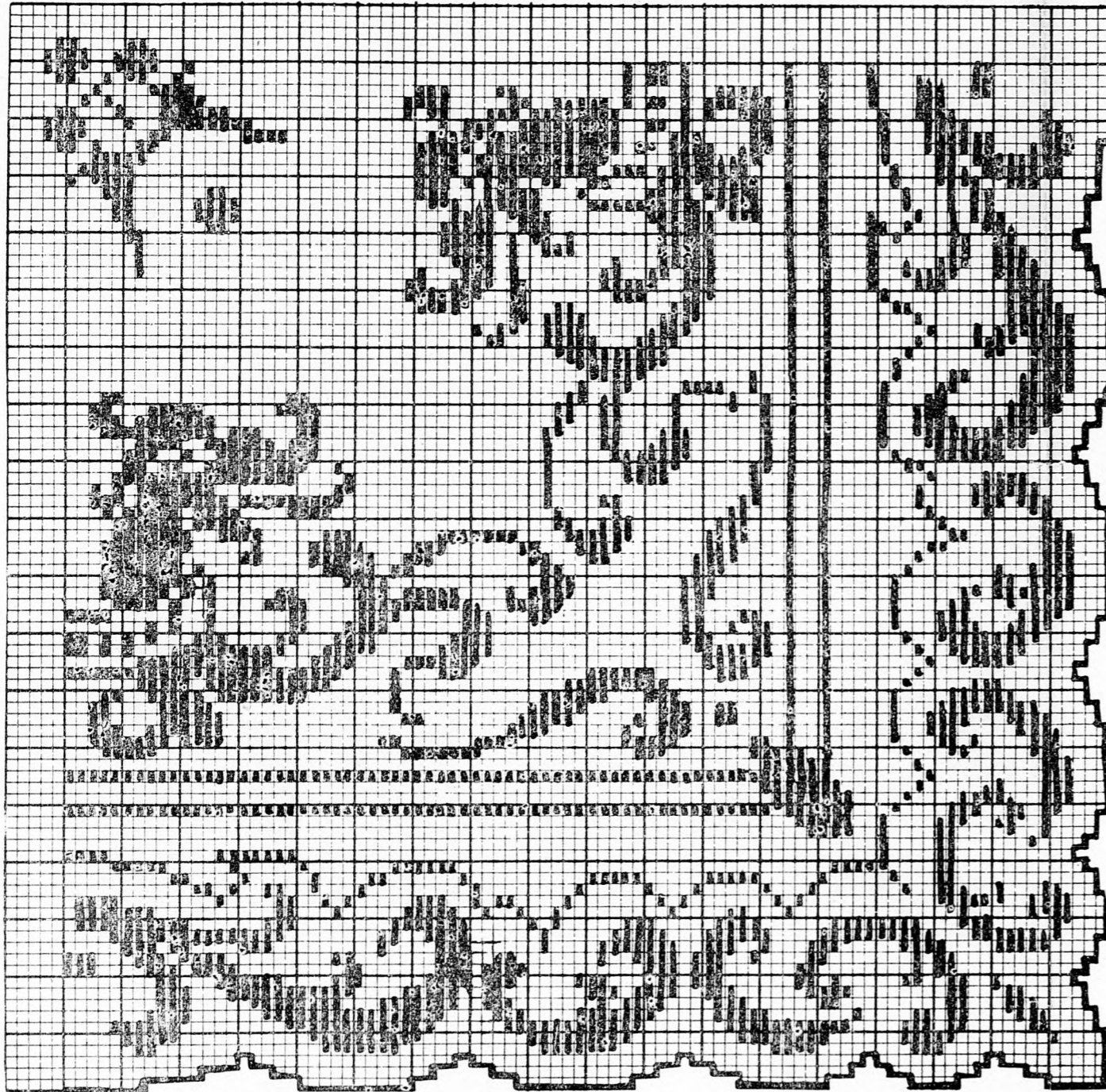
A MUL Kézimunkaboltja

Budapest, VI., Teréz-krt. 6

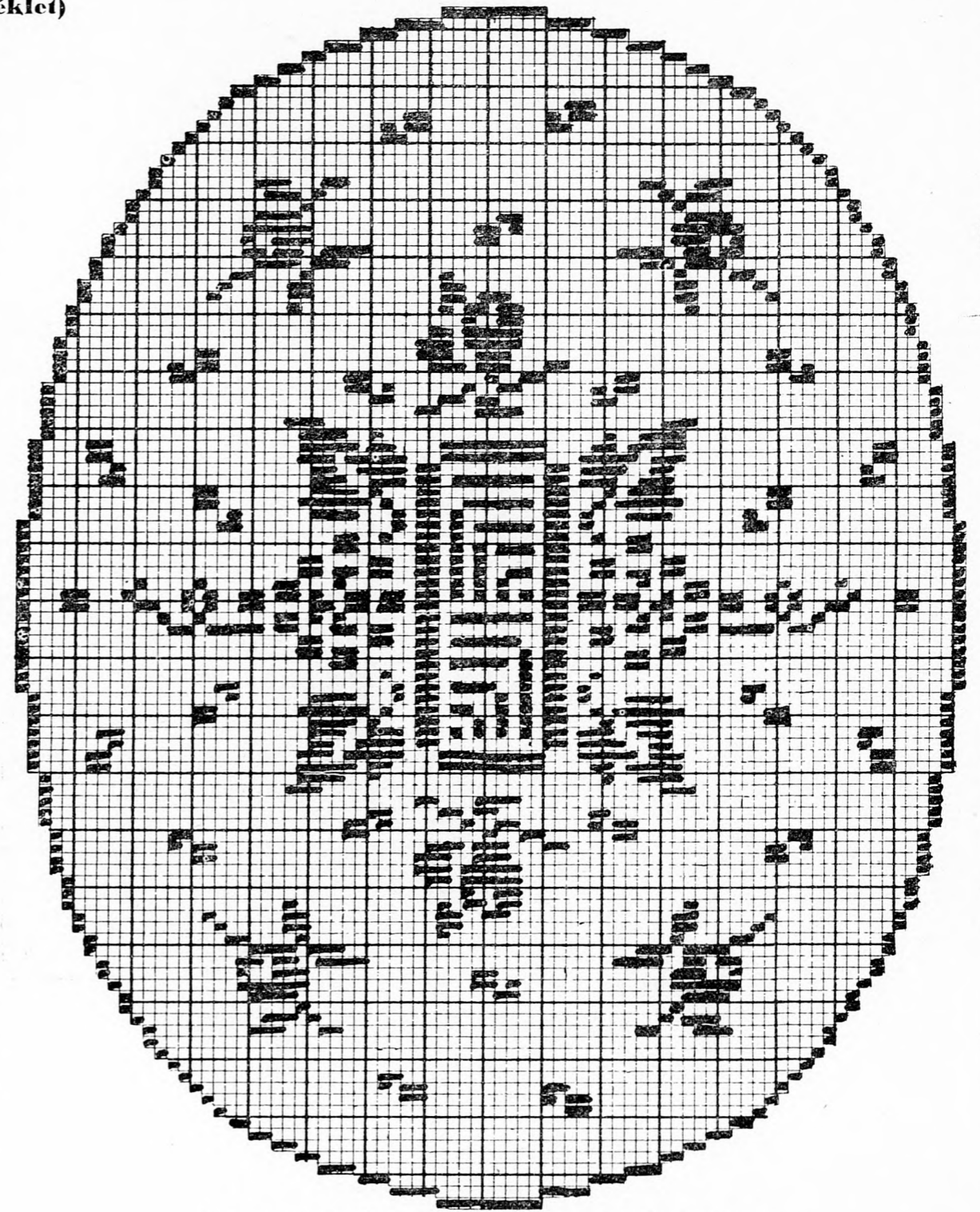
Telefonszám: 22-86-09

A Magyar Nők Lapja 1941. évi március havi kézimunkamelléklete

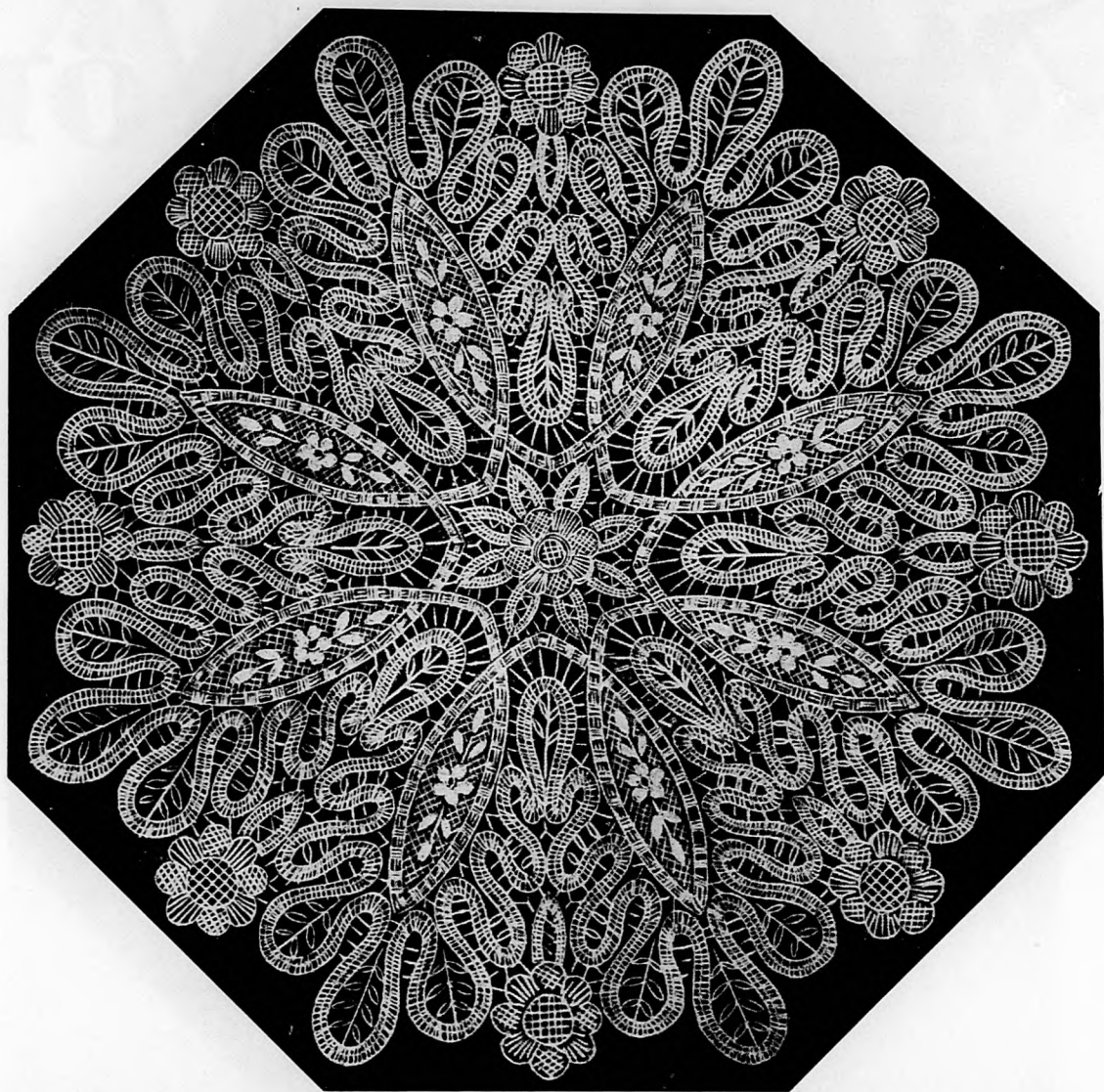
(Állandó havi melléklet)

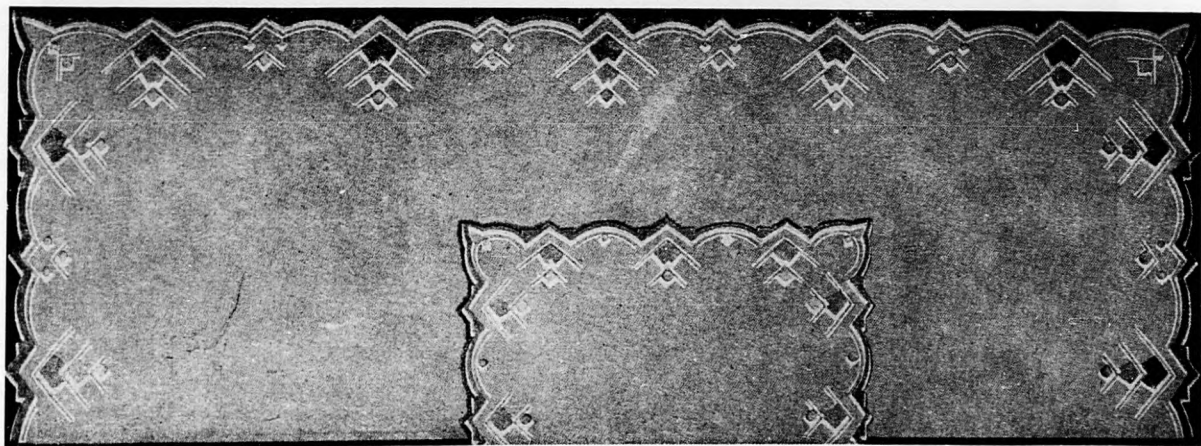
1. Asztalterítő. 180x180 kocka. 5 mm-es kockákkal készítve 90x90 cm. méretű lesz a terítő. A kész alapanyag P 10

2. Rece vagy horgolt motív terítők és függönyök díszítésére.

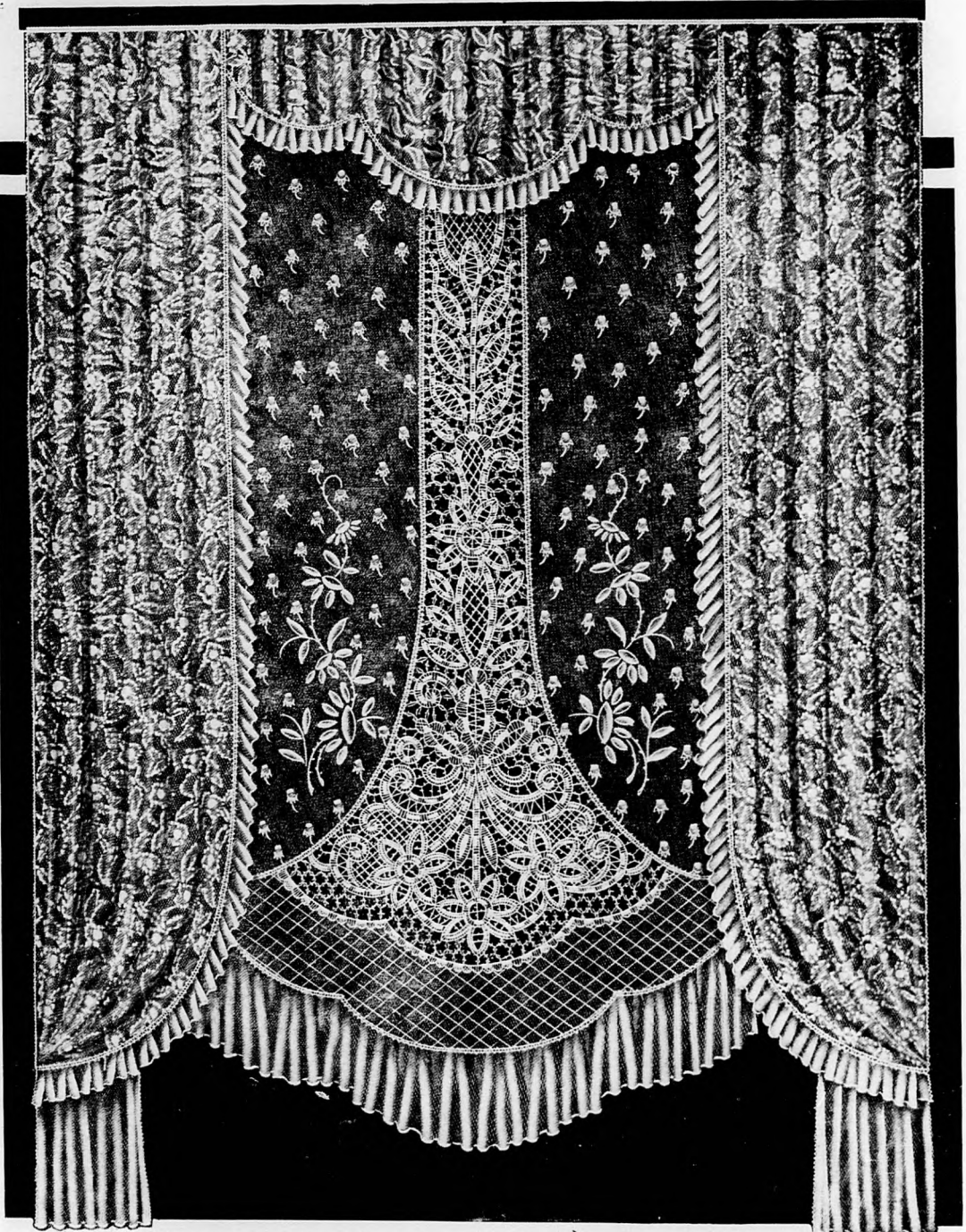

Varrott-csipke-terítő, hímzett tüll motívumokkal. A terítő rajza 100×100 cm anyagra előrajzolva 6.— pengő. Szalagok méterszámra, 18 fillértől 50 fillérig. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest, VI., Teréz-krt. 6. T.: 22-86-09.

Zsúr-készlet, fehér vagy rózsaszín opálbatsztra előrajzolva. A terítő 100×100, a szalvetták 25×25 cm méretben (négy drb.) P 7.80. Hímzéséhez muliné motringja 16 fillér. Szúrtsablónja P 1.50. Kapható a MUL Kézimunkaboltjában.

MAGYAR NŐK LAPJA

Tüll-sztór, csipkeszövet szárnyak drapériával. A szlőrfüggöny 150 × 250 cm méreikben előrajzolta P 22.—.
A varrottság rajza 6.— pengő. Szalagok méterszáma, 18 fillértől 50 fillérig. Csipkeszövetek 250 — 300
és 360 cm szélességben kaphatók a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest, VI. kerület, Teréz-körút 6. szám.